

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΓ'.

ΤΕΥΧΟΣ 271—273

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ—ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

—ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1923.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 20

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ ὕμνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν, ὑπὸ Σπ. Δὲ Βιάζη.

Ἡ ξένη πνευματικὴ κίνησις.

Ὁ τάφος τοῦ Κινίνου, (Συνέχεια) ὑπὸ Ν.Ε. Γιαννοπούλου.

Ἀντίλαλοι.

Σημειώσεις. ὑπὸ Δάφνιδες.

Τὰ δύο δένδρα, ὑπὸ Δ. Ι. Καλογεροπούλου.

Οἱ Πεζοὶ ρυθμοί, ὑπὸ Ἀμαράντου.

Νέαι καλλιτέχνιδες. Θάλεια Διπλαράκου.—Φιλοθέη Καίσαρη.

Καλλιτεχνικαὶ Ἐκθέσεις, ὑπὸ Κ.

Τὰ Ἀθηναϊκὰ θέατρα.

Γράμματα καὶ Τέχναι.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Θάλεια Διπλαράκου

Φιλοθέη Καίσαρη.

ΑΘΗΝΑΙ

Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ο διευθυντής της εν Αθήναις Γαλλ. αρχαιολογικής σχολής κ. Πικάρ εξέθεσε τα αποτελέσματα των ανασκαφών των γενομένων υπό της σχολής κατά το πρώτον εξάμηνον του 1923 εις Δελφούς, Δήλον, Θάσον και Φιλίππιάδα. Ήδη ή σχολή ενεργεί ανασκαφάς εις Βοιωτίαν, Σαμοθράκην και Κρήτην.

— Ο κ. Ρωμαίος ετοιμάζει μελέτην περί των εν Μυκόνω ευρεθέντων χιλιών περίπου αγγείων μεγάλης αξίας χρονολογουμένων από του 425 π. Χ.

— Εις Μάλια της Κρήτης ανασκαφαί της Γαλλ. σχολής έφεραν εις φώς Ανάκτορα, σωζόμενα εις άρίστην κατάστασιν, του 2009 π. χ. Ευρέθησαν άθικτα ο Φορός, το θρησκευτικόν λουτρόν, ή κάθαρσις και το άγαλα της λατρείας.

— Έν Νάξω κατά τας ανασκαφάς της Γερμανικής σχολής ευρέθη ναός του 540 π. Χ.

— Έπανελήφθησαν υπό του Κάστερ εν Λουξορ αι ανασκαφαί. Ήνοιχθη εν διαμέρισμα του τάφου του Φαραώ Τουτ-αν-Χάμον εντός του οποίου ευρέθησαν άντικειμένα μεγάλης καλλιτεχνικής αξίας.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Τ.— Ο Μουσαλίμι έχει γράψη κατά την νεότητά του εν ιστορικόν μυθιστόρημα το όποιον τη άδεία του κινηματογραφεύεται.

Ο Άϊνστάϊν, ο Μπέξον, ο Μπερνστάϊν, ο Μπραυτές, ο ψυχίατρος Φρέντ, ο Μάξ Νορδάου, ο Αυστριακός δραματογράφος Σνίτσελερ, ο Άγγλος μυθιστοριογράφος Ζάγγελλ είναι Έβραίοι.

Συναδέλφω.— Την μεγαλειότεραν κυκλοφορίαν εις όλον τον κόσμον έχει ο «Μικρός Παρισινός» με ήμερησίαν κυκλοφορίαν άνω των 2 εκατομμυρίων φύλλον, Διευθυντής της ο κ. Δυκουύ. Εκ των Άμερικανικών έφημερίδων την πρώτηην κυκλοφορίαν έχει το «Νταϊλυ Νιούς».

Το κυμαινόμενον χρέος της Γερμανίας έφθασεν—παράτε αναπνοήν—τά 156, 580, 465, 421, 902, 355, 307, 928 μάρκα.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει ότι,

επαναλαμβάνεται ή δημοπρασία δια την συντήρησιν των εγκαταστάσεων φωτισμού πόλεως

την προσεχί Πέμπτην 29ην Νοεμβρίου έ. έ. και ώραν 11)2—12 π.μ. εν τῷ Δημοτικῷ Καταστήματι (Γραφεῖον κ. Δημάρχου) συμφώνως πρός τοὺς ὅρους τῆς υπ' αριθ. 24920 διακηρύξεως.

Έν Αθήναις τῇ 23ῃ Νοεμβρίου 1923

Ο Δήμαρχος
Σ. ΠΑΤΣΗΣ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει ότι,

Εκτίθεται εις μειοδοτικὴν δημοπρασίαν κατά τήν 6ην Δεκεμβρίου 1923, ήμέραν Πέμπτην και ώραν 11—12, ή δια χυτῆς ασφάλτου ἐπίστρωσις μέρους τοῦ ὁδοστρώματος τῶν Ν. Σφαγείων.

Δεκτοί εις τήν δημοπρασίαν εἰσὶ μόνον εἰδικοὶ οἴκοι και ἐργολάβοι, ἐκτελέσαντες τοιοῦτου εἶδους ἐργασίας.

Άπαντα τά σχετικά εἰσὶ κατατεθειμένα πρός γνώσιν παντός βουλομένου εν τῷ Ἀρχιτεκτονικῷ τοῦ Δήμου Τμήματι.

Ο Δήμαρχος
Σ. ΠΑΤΣΗΣ.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Παρακαλοῦνται αἱ οἰκογένειαι τῶν ὀπλιτῶν τῶν κατά τήν διάρκειαν τῶν πολέμων 1916—1922 φονευθέντων ή θανόντων, συνεπεία τραυμάτων, εις τὰς ὁποίας δὲν ἀπενεμήθη εἰσέτι ήθικὴ τις ἀμοιβή (δηλονότι Πολεμικὸς Σταυρός ή Ἀριστεῖον Ἀνδρείας) νά χορηγησῶσιν, εντός δεκαήμερου προθεσμίας εις τήν Διεύθυνσιν Διοικήσεως τοῦ Δήμου πληροφορίας περί τῶν οἰκείων αὐτῶν ὀπλιτῶν ήτοι τοῦ ὄνματεπωνύμου αὐτῶν, τοῦ βαθμοῦ και τῆς μάχης εις ήν οὔτοι ἔπεσον. Αἱ πληροφορίες αὗται μετά της διευθύνσεως τῶν ὡς άνω οἰκογενειῶν θά υποβληθῶσιν εις τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Έν Αθήναις τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1923

Ο Δήμαρχος
Σ. ΠΑΤΣΗΣ.

Ο ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ

Πρό εκατόν ακριβώς ετών ο Διονύσιος Σολωμός, ο επιφανέστερος των Ζακυνθίων ποιητών έγραψε τον Ὑμνον εις τήν Έλευθερίαν ο όποιος γενόμενος κατόπιν εθνικός ύμνος ἀληθανάτισθη παρά την πρόρρησιν του Άλ. Σούτσου ειπόντος ότι αἱ πλούσιαι ἰδέαι του Σολωμοῦ και Κάλβου πτωχά ενδεδυμένα δὲν εἶνε δι' αἰώνιον ζωήν προωρισμένα. Ο Ὑμνος μόλις εἶδε τὸ φῶς της δημοσιότητος χάρις εις τον Σπυρίδωνα Τρικούπην ἐγένετο προσφιλέστατος παρά τοῖς ἀγωνισταῖς. Ἀμέσως δὲ ἀπὸ στόματος εις στόμα διέδραμε τον Έλληνισμόν. Συγχρόνως ἐξετιμήθη και ὑπὸ τῶν ξένων όταν ἐγένετο τῷ 1825 γνωστός δια της Γαλλικῆς μεταφράσεως του γνωστοῦ και ὡς Σινολόγου Στανισλάου Julien της ἐκδοθείσης εν Παρισίοις και τῷ ἴδιῳ ἔτει δια της ἰταλικῆς εν Μεσολογγίῳ γενομένης μεταφράσεως ὑπὸ Γαετάνου Γρασέτη καθηγητοῦ τότε εν Ζακύνθῳ της τε Λατινικῆς και Ἰταλικῆς, ὅστις ἔπειτα ἔλαβεν ἐπαξίως και ἔδραν εν τῷ Ἰονίῳ Πανεπιστημίῳ.

Μετὰ της Ἰταλικῆς μεταφράσεως ἐδημοσιεύθη και τὸ Έλληνικὸν κείμενον. Ἦτο αὐτὴ ή τρίτη ἐκδοσις. Η πρώτη ἐκδοσις ἐγένετο τῇ ενεργείᾳ του Σπυρίδωνος Τρικούπης. Ο Τρικούπης μάλιστα κατεχώρισεν ἔπειτα εν τῷ πέμπτῳ ἀριθμῷ (21 Ὀκτωβρίου του 1825) της εν Ναυπλίῳ ὑπὸ Θ. Φαρμακίδου ἐκδιδομένης Γενικῆς Ἐφημερίδος της Ἑλλάδος ἐπιτυχή κρίσιν περί του Ὑμνου, του όποιου εις τὸ διάστημα δύο ετών ἐγένοντο τρεῖς ἐκδόσεις.

Ὡς γνωστόν πλείσται εἶναι αἱ περί του ὕμνου εὐμενεῖς κρίσεις, ἀλλ' ή καλλιτέρα εἶναι νομίζομεν, ή του ἀειμνήστου σοφοῦ φίλου μας Ἀγγέλου Δε Γουβερνάτης, ὅστις δίδει εις τον Ὑμνον τήν πρόεπουσαν, θέσιν εν τῇ ἱστορίᾳ της παγκοσμίου λυρικῆς ποιήσεως. Ἴδου τίνι τρόπῳ ἐκφράζεται ὁ πολὺς Ἰταλός:

«Σημειωτέον ὅτι ὁμῶς ἐνταῦθα περί αἰσθη-

ματος και οὐχι περί αἰσθήσεως. Τὸ αἶσθημα εἶναι, ἂν ἐπιτρέπεται ή ἔκφρασις, ή ψυχὴ της αἰσθήσεως, και ἐπομένως δὲν πρέπει νά γίνεται σύγχυσις με τὸ ὁρμέμφυτον. Τὸ ὁρμέμφυτον του πίνευ εἶναι πράγμα πολὺ διάφορον ἀπὸ τὸ ποιητικὸν αἶσθημα, τὸ ὁποῖον παρακινεῖ τον Ἀλέξανδρον Πετόφη νά ἐξαίρη τήν ἀρετὴν του εθνικοῦ οἴνου ὡς νέαν ἰσχὴν προστεθεισαν εις τον μαγυαρὸν ἥρωα, ὅστις ὀφείλει νά ἐλευθερώσῃ τήν πατρίδα ἀπὸ τον ξένον ζυγόν. Τὸ ἀκόλαστον ὁρμέμφυτον διαφέρει κατά πολὺ ἀπὸ τὸ αἶσθημα της καλλονῆς που φιλογίζει τὰς στροφὰς του Ηάλα, τὰς φῶδας της Σαλφουῦς, τὰ ἔλεγεία του Τιβούλου, τὰς ποιήσεις του Μυσσέ.

Τὸ φυσικὸν ὁρμέμφυτον της εὐσπλαγνίας δια τὰ παιδιὰ πρὶν ή μεταβληθῆ εις ποίησιν ἀπὸ τήν Browning, τὸ πικτωριωτικὸν αἶσθημα πρὶν ή ἐμπνεύση τὰς ἀρμονίας και θεωρητικὰς σκέψεις εις τον Λαμαρτινον, τὸ ὁρμέμφυτον του προτιμῶν λαμπρόν τι τοπειον μεσημβρινόν ἀπὸ τον ὠχρόν βόρειον λευκῶνα πρὶν ή ἐμπνεύση τὰ εἰδύλλια του Θεοκρίτου ή τὰ ρωμαϊκά ἔλεγεία του Γκαίτε, θά ἀνετράφησαν, θά ἐτελειοποιήθησαν, θά ἀννιφώθησαν. Τοιοῦτον ὁρμέμφυτον, τοιαύτη γενικὴ προοδευτικὴ τάσις εις τήν ποίησιν δυνατόν νά θεωρηθῆ κοινὸν αἶσθημα, ἀλλὰ ποιητῆς ἀληθῶς εἶναι μόνον ἐκεῖνος ὅστις με τον εὐγενέστερον τρόπον τὸ ἐκφράζει δημιουργῶν νέων ἰδεῶδες ὑψηλότερον, ζωηρότερον». Εἰς τὸ κεφάλαιον περί της Ἑλληνικῆς λυρικῆς ποιήσεως ἀποφαίνεται ὁ ἰταλὸς οὗτος κριτικός ὅτι ἀπὸ Πινδάρου μέχρι Σολωμοῦ ή ἑλληνικὴ λυρικὴ ὑπέστη πολλὰς περιπετείας ἕνεκα τῶν ξενικῶν εισβολῶν και ὅτι ὁ Σολωμός εἶναι ὁ μόνος ποιητῆς, ὅστις δύνανται νά πλησιάσῃ τον Πινδάρον (!)

ΣΠ.—ΔΕ ΒΙΑΣΗΣ

(Ἐπεται τὸ τέλος)

1) A. De Gabernatis. Storia universale della letteratura, τόμος Γ'. σελ. 7 και 212.

Η ΞΕΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐν Δρέσδη συνήλθε συνέδριον πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς διδασκαλίας τῆς ἀρχαίας Ἑλλ. γλώσσης. Μετέσχε ἡ ἐκ Κύπρου δεσποινὶς Περσεφόνη Παλαδοπούλου, διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων.

— Ἐωρτάσθη ἐν Ρώμῃ ἡ ἑκατονταετηρὶς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κανόβα.

— Μετὰ ἐξηκονταετηρὶς συνεχῆ ἐργασίαν ἀπεχώρησεν ἐν ἡλικίᾳ 85 ἐτῶν ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ Λονδινείου «Ἡμερησίου χρονογράφου» σερ Τζὼν Λεζάξ.

— Ἀπέθανεν ἐν Λισαβῶνι ὁ ποιητὴς Γκέοργα Χουγκέιου.

— Ἐν Παρισίοις ἀπενεμήθη διὰ πρώτην φορὰν τὸ βραβεῖον Φλωμπέρ εἰς τὰς κ. κ. Mille, Yoillis καὶ Robichon. Ἐλέχθη ὅτι ὁ ἀγωνοθέτης ἦτο καὶ ὁ βραβευθεὶς καὶ τοῦτο ἐθεωρήθη σκανδαλώδες ἀλλὰ δὲν ἀπεδείχθη.

— Ἡ Γαλλ. Ἀκαδημία ἀπένευσε τὸ βραβεῖον τοῦ μυθιστορήματος ἐκ 5000 φρ. εἰς τὴν Ἀλφ. Σατωβριὰν διὰ τὸ μυθιστόρημά του La Prière Τὸ μέγα εἰς 10,000 φρ. βραβεῖον τῆς Λογοτεχνίας ἀπενεμήθη εἰς τὸν Φρ. Πορσὲ διὰ τὸ σύνολον τῶν ἔργων του, τὰ ὅποια διακρίνονται διὰ τὸν λυρισμόν. Ἡ πρώτη του συλλογὴ «Καθημερινὰ» ἐξεδόθη τῷ 1904. Πολλὰ ποιήματα του ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ Mercure de France... Ὁ Πορσὲ ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὸ θέατρον, ἐτοιμάζει δὲ καὶ συλλογὴν ποιημάτων μὲ τὸν τίτλον «Σονάτες»

— Ἀπέθανεν ὁ Ἄγγλος ποιητὴς καὶ μυθιστοριογράφος Μωρίς Χιούλετ ἐν ἡλικίᾳ 62 ἐτῶν. Κατεῖχε ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν φιλολογίαν. Τὰ ψυχολογικὰ μυθιστορήματα του ἀνεγνώσκοντο ἀπλήστως. Τὸ καλλίτερον ἐξ αὐτῶν θεωρεῖται ἡ «Νέα Ἰλιάς», ἐκδοθὲν πρὸ πενταετίας.

— Εἰς τὸ Μιλάνον ἐπαίχθη ἐν ὁρατόριον «Ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ» συντεθὲν ὑπὸ τοῦ ἐνδεκαετοῦς Νίκο Ρινάλνι καὶ τὸ ὅποσον προκάλεσε τὸν θαυμασμόν τῶν μουσικῶν. Ἐν ἔτος ἐφοίτησεν εἰς τὸ Ὠδεῖον. Ἀπεκλήθη ὁ νέος Μότσαρτ. Ὡς γνωστὸν εἰς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔγραψε ὁ Μότσαρτ ἐν ὁρατόριον.

— Ἡ Σοβιετικὴ κυβέρνησις κατέστησε μονοπώλιον τοῦ Κράτους τὸ δικαίωμα τῆς πνευμα-

τικῆς ἰδιοκτησίας ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ Γκόγκολ Τολστόη, Ποῦσκιν καὶ ἄλλων.

— Ἐν Σικάγῳ ἀνηγέρθη ἀνδριὰς εἰς τὸν πρὸ 27 ἐτῶν ἀποθανόντα Ἀμερικανὸν ποιητὴν Εὐγένιον Φίλδ, ὅστις ἐκλήθη ὁ ποιητὴς τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ οἴκτου διὰ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν εὐαισθησίαν του.

— Ὁ γνωστὸς Ἀμερικανὸς συλλέκτης ἀρχαίων βιβλίων δόκτωρ Ρόζεμπαχ κατὰ τὸ ταξείδιόν του εἰς Εὐρώπην ἠγόρασε παλαιὰ βιβλία ἀξίας 300,000 δολαρίων.

— Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ Γάλλος ζωγράφος F. Flameng, ἐν ἡλικίᾳ 64 ἐτῶν υἱὸς τοῦ γλύπτου Λεοπόλδου Flameng. Ἐξέθεσε εἰς τὸ Salon τοῦ 1875, πρὶν εἰσελθῆ εἰς τὴν σχολὴν τῶν Καλῶν τεχνῶν.

Ἐκ τῶν κυριωτέρων πινάκων του εἶναι οἱ Νικηταὶ τῆς Βαστίλλης, ὁ Δεμουλέν, ἡ Μαρία Ἀντουανέτα βαίνουσα εἰς τὸ μαρτύριον, Λουτρόν τοῦ 18^{ου} αἰῶνος, ὁ Γάλλ. στρατὸς βαδίζων πρὸς τὴν Ἀμστερδάμην.

— Εἰς τὴν Ρώμην συνήλθε τὸ εἰκοστὸν φαιμινικὸν συνέδριον. Ἡ γυναικεία ψήφος ὑπῆρξε τὸ κυριώτερον θέμα. 38 ἔθνη ἀντιπροσωπεύονται ἐνῶ εἰς τὸ προηγούμενον ἐν Γενεύῃ 24 μόνον. Ἡ Ἑλλὰς ἔσχε 5 ἀντιπροσώπους, τὰς κυρίας Θεοδωροπούλου, Παπαδοπούλου, Πολιτάκη, Παπαδημητρίου καὶ Πετρίδου.

— Νέον ἔργον τοῦ υἱοῦ Ροστάν ὁ «Φοῖνιξ» ἐπαίχθη εἰς τὸ Θέατρον Σαιν - Μαρτέν. Στιγρίζεται ἐπὶ τῶν νέων ἐπαναστατικῶν θεωριῶν. Ἐκρίθη ὡς λίαν ἐπιτυχεὶς ὑπὸ ἔποψιν ἐμπνεύσεως καὶ λυρισμοῦ.

— 57 αἰθουσαὶ τοῦ «Grand Palais» τῶν Παρισίων διετεθήσαν διὰ τὴν 34ην ἐκθεσιν τῶν ζωγράφων τῆς σχολῆς τῶν «Ἀνεξαρτήτων». Εἶνε οἱ ἀξιούντες νὰ δημιουργήσουν μίαν τέχνην, χωρὶς νὰ δεσμεύωνται ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς τέχνης. Κυριαρχοῦν οἱ «κυβισταὶ» τοὺς ὁποίους κανεὶς δὲν ἐννοεῖ, διότι ἡ ἀποτύπωσις μᾶς ἰδέας ἐπιζητεῖται διὰ τῶν παρατάξεων κύβων, τριγώνων, τετραγώνων καὶ πολυγώνων διαφόρων χρωμάτων. Ἔχουν ἐκτεθῆ 5127 πίνακες ἢ κατὰ τὴν φράσιν ἐνὸς κριτικοῦ «φρικαλεότητες». Ὁ ἐπισκέπτης τῶν 57 αἰθουσῶν ὑφίσταται ἀληθῆς μαρτύριον. Ἡ ἡρωϊκὴ συμφωνία τοῦ Μπετόβεν, ὁ Μητρότης καὶ ὁ Ρω-

ΠΙΝΑΚΟΒΗΚΗ

μαῖος ἀθλητῆς οἱ ὅποιοι διακρίνονται διὰ τὸν ἀχαλίνωτον ρεαλισμόν, ἐκρίθησαν ὡς ἀνώτεροι.

Εἰς τὴν «Ἐταιρίαν τῶν Γάλλων καλλιτεχνῶν» ἐγένοντο δεκτὰ ἔργα τῶν ἐξῆς Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν. Τοῦ κ. Ἀναπολιτάκη μαθητοῦ τοῦ κ. Ροῦλοῦ μία σπουδὴ γέροντος, τοῦ κ. Μηλιάδου μία «Ἐντύπωσις χιόνος ἐν Ὀλλανδίᾳ» καὶ 2 σχέδια τῆς δος Ἀσπριώτου προσωπογραφία τῆς μητρὸς τῆς καὶ μία κεφαλὴ Κρεώλης, τοῦ κ. Μπισκίνη δύο ὑδατογραφίαι «Σατύρου Νύμφης» «Πρὸς τὸν Βορρὸν», τῆς δος Βορροῦ μία μικρογραφία κορασίδος, τοῦ κ. Λουκίδου δύο σχέδια, τοῦ κ. Μαυρομάτη μία κρητιδογραφία.

Εἰς τὸ Grand Palais ἐξετέθησαν γλυπτικὰ ἔργα Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν. Ὁ κ. Κ. Δημητριάδης ἐξέθεσε προτομὴν τοῦ κ. Μπενάκη καὶ κεφαλὴν νεαρᾶς κόρης, ὁ κ. Τόμπρος τὸ γύψινον πρόπλασμα τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Κανάρη, ὅστις θὰ στηθῆ ἐν Χίῳ, καὶ μίαν προτομὴν γυναικείαν. Ὁ κ. Ε. Καβάκος, Κυθήριος τὴν καταγωγὴν, ἐξέθεσε μίαν προτομὴν γυψίνην τοῦ κ. Rayon Manuel καὶ δύο ἔργα ὁ κ. Α. Δούκας Mon propriétaire καὶ Si z'apprenais à jouer.

Εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν «Imagiers Moderns» διωργανώθησαν ὑπὸ τῶν καλλιτεχνῶν τῆς ξυλοχαράκτικης, ὁ κ. Δ. Γαλάνης, μόνος Ἕλλην ἐκθέτης, ἀναδεικνύεται νεωτεριστὴς διὰ πρώτην φορὰν, διακριθεὶς διὰ τὴν πρωτοτυπίαν εἰς τὸ εἶδος τῆς ξυλογλυπτικῆς, εἰς ἣν ἰδιαίτατα ἔχει ἀναδειχθῆ ὁ κ. Κεφαλληνός, ὅστις ὅμως οὐδὲν ἐξέθεσεν. Ὁ κ. Γαλάνης εἶνε ὁ εἰδικὸς χαρακτὴς τῆς Nou velle Revue de France.

— Ἐωρτάσθη ἡ 300τηρὶς τοῦ Πασκάλ. Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλ. Δημοκρατίας ἐγκωμιάσε τὸν ἐπιστήμονα, τὸν λόγιον, ὁ ὅποιος «εἰς πάντα τὰ θέματα ἐφθασε, οἶονεὶ παίζων, εἰς τὰς κορυφάς.»

— Ἀπέθανεν ἐν Χάγῃ ὁ ὀνομαστός μυθιστοριογράφος Κούπερς ἐν ἡλικίᾳ 60 ἐτῶν.

— Ἡ κ. Hilda Oakeley ἔκαμε ἐνδιαφέρουσαν διάλεξιν ἐν Λονδίῳ περὶ τοῦ «Ἑλληνικοῦ ἠθικοῦ ἰδεώδους».

— Τὸ βραβεῖον Νόμπελ ἀπενεμήθη ἐφέτος εἰς τὸν Ἰρλανδὸν συγγραφέα Γιέτς. Πρόκειται περὶ ἀγνωστοῦ συγγραφέως. Τὸ βραβεῖον ἀποτελεῖται εἰς 300,000 φρ. Καὶ πέρουσι, ὅτε ἀπε-

νεμήθη εἰς τὸν Ἰσπανὸν θεατρικὸν συγγραφέα Ἰάκινθον Μπεναβέντε, ἐξεπλάγησαν πολλοὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν Σουηδῶν Ἀκαδημαϊκῶν. Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψει μέτροι τοῦδε ἄλλοτε εἶχε ὑποδειχθῆ ὁ Σουρῆς. Ἡδη γίνεται λόγος περὶ Παλαμά. Ὁ Γιέτς ἔχει γράψῃ 40 ἔργα, ποιήματα, δράματα, κωμωδίας, μυθιστορήματα. Κατοικεῖ ἐν Λονδίῳ εἶνε δὲ καὶ ζωγράφος.

— Τὸ Πανεπιστήμιον Λειψίας ὠνόμασε τμήμα τοῦ γλωσσολογικοῦ του φροντιστηρίου μὲ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Γ. Χατζηδάκι.

— Εἰς τὸ Μιλάνον ἐδόθη ἐν λησμονημένον νεανικὸν ἔργον τοῦ Βάγνερ ἡ «Ἀπηγορευμένη ἀγάπη» Μίαν καὶ μόνην φορὰν ἐπαίχθη εἰς Μαγδεμβούργον, τῷ 1841.

— Ἐν Λιέγγῃ ἐγένεον τὰ ἀποκαλυπτήρια ἀνδριάντος τοῦ περιφήμου χαρακτοῦ Demar-teau.

— Ἰδρύθη ἐν Παρισίοις Συνομοσπονδία τῶν πνευματικῶν ἐργατῶν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων των. Πολλὰ εἶνε τὰ θύματα τῆς διανοουμένης μεταπολεμικῆς καταστάσεως, ὑποστάντα τὰς οἰκονομικὰς συνέπειας αὐτῆς, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἐργάτας τῆς ὕλης, οἱ ὅποιοι ἀμείβονται ἐπαρκέστατα.

— Ἐωρτάσθη ἐν Βελγίῳ ἡ 250τηρὶς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ περιφήμου χαρακτοῦ Varin.

— Αἱ Παρισινὰ ἐφημερίδες ἀσχολοῦνται μὲ τὸν Ἕλληνα κ. Καλεπλὴν ἐκ Κ)πόλεως βραβευθέντα ὑπὸ τοῦ Γαλλ. Ὠδεῖου. Ὁ βραβευθεὶς εἶνε πρὸς τούτους ἀριστοῦχος μηχανικὸς καὶ ἀεροπόρος.

— Νέον ἔργον «Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν ἐντόμων» παρεστάθη ἐν Βερολίῳ. Οἱ ἠθοποιοὶ εἶνε ὄλοι ἔντομα. Πεταλοῦδες, μύρμηκες, ἀκρίδες. Κομπέρ εἶνε ἕνας μεθυσμένος ἀλήτης.

— Εἰς τὸ Παρίσι ἐδόθη ὁ «Μότσαρτ» δράμα τοῦ Φουσουά, ὅστις ἔχει δραματοποίησιν καὶ τὸν Μπετόβεν. Εἶνε θεατρικὴ ἀναπαράστασις μερικῶν ἐπισοδίων τοῦ μουσουργου, μὲ ὑπόκρουσιν ἐκ τῶν ὠραιότερων ἔργων του. Τὸν ρόλον τοῦ Μότσαρτ ὑπεδύθη ὁ συγγραφεὺς.

— Φοιτητὰὶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης θὰ παίξουν τὴν ἀρχαίαν τραγωδίαν «Ρήσον» ἣτις ἔχει νὰ παιχθῆ ἀπὸ 2,000 ἐτῶν, συγγραφέως ἀγνωστοῦ. Ἴσως εἶνε τοῦ Εὐριπίδου.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΚΥΚΝΟΥ

Τέλος ή *Ιωλκός*, ήτις επικώς φέρεται ένταύθα *Ιωλκός* κατ' επέκτασιν, καλείται υπό του ποιητού *κλειτή* εκ του εξ αυτής θρυλικού απόπλου των *Αργοναυτών*. Η θέσις του φρουρίου Βόλου, εφ' ου όμώνυμος συνοικία, ήτο δυνατόν νά άνήκη τή προϊστορική *Ιωλκῶ*. (1) *Εξ* ανασκαφών όμως δέν δύναται νά δεβαιωθῆ τὸ πρᾶγμα, διότι συνεχώς από ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι των ήμερών ήμῶν κατοικείται ό τόπος, τούτου δ'ένεκεν αἱ ἐπιχώσεις εἰς ἰκανόν διάθος ἔχουσι μεταβληθῆ καὶ οὐδέν θετικόν συμπέρασμα δύναται νά ἐξαχθῆ περί του μυκηναϊκού πολιτισμοῦ τῆς πόλεως. Παρθένα στρώματα θά εὑρεθῶσι του χαλκού αἰώνος· οἱ περίξ όμως μυκηναϊκοὶ θολωτοὶ τάφοι δεδαίως ἀνήκουσιν εἰς πλούσια γένη των *Ιωλκίων*. Ὁ *Αρβανιτόπουλος* όμως παραδεχόμενος τήν θέσιν τῆς *Ιωλκοῦ* ἐπὶ του φρουρίου Βόλου δεδαίσι ότι ἀνεῦρε τάφους ΒΔ του φρουρίου Βόλου (*Κάστρου*) ἐν θέσει *Πασπαλιᾶ* καὶ *Σηροκάμπω* ἀρχαϊκῶν καὶ ἱστορικῶν χρόνων. (2) *Παραδόξως* όμως ἐν *Πρακτικοῖς* *Αρχ. Ἐταιρείας (1915)*, σ. 145 σημ. 1) πολεμεῖ τήν γνώμην του κ. *Τσουντα*, ὅστις «οὐ μόνον δέν ἀπέδειξεν αὐτήν, ἀλλ' οὐδέν χωρίον ἀρχαίου συγγραφῆως προσεκόμισε, πλὴν του ὑπὸ του *Leake* *κομισθέντος Στράβωνος*· τὸ δὲ μέγιστον, κατέστησεν αὐτήν λίην ἀνίσχυρον ὁ ἴδιος, γράψας (*Δήμην*. καὶ *Σέσκιλ*. σ. 400, σημ. 2) «πιθανὸν όμως εἶναι ἐξ ἄλλου, ὅτι ὅταν ἡ πόλις παρήκμασε καὶ ἀπώλεσε τήν δύναμίν της, οἱ κάτοικοι ἐγκατέλειψαν τὸν πανάρχαιον συνοικισμὸν καὶ ἔκτισαν νέον ὑψηλότερα πρὸς τοὺς πρόποδας του *Πηλίου*». *Ἀλλ' αἱ εἰκασίαι αὗται οὐ μόνον πιθαναὶ δέν εἶναι, ἀλλ' ἀπεδείχθησαν ὑπ' ἑμοῦ καὶ ἐσφαλμέναι* (βλ. *Πρακτικά* 1909, σ. 155—158).» Ἐν τούτοις όμως ἐκ των ἐν τοῖς *Πρακτικοῖς* 1909 ἐκθέσεων του *Αρβανιτοπούλου* δέν ἐξάγεται οὐδέν

σαφές, ἂν συνεχῶς κατοικεῖτο τὸ *Κάστρο* του Βόλου ὡς *Ιωλκός* καὶ τότε ἐγκατελείφθη. Ἐν τούτοις όμως ἐν *Πρακτικοῖς* 1915 (σ. 158) καὶ 195) ἐξακολουθεῖ νά παραδέχεται τήν γνώμην του κ. *Τσουντα*, τὸ δ' εὑρεθὲν ὑπ' αὐτοῦ ψήφισμα, ἐν ᾧ ἀναφέρεται: *ἔδοξε τῷ δήμῳ τῷ Ιωλκίων* ἐν *Αγίῳ Ὀνουφρίῳ* του *Ανω Βόλου* μαρτυρεῖ τήν ὑπαρξιν τῆς *Ιωλκοῦ* κατὰ τοὺς *Μακεδονικοὺς* χρόνους, διότι ψηφίζονται τιμαὶ πρὸς τὸν βασιλέα *Αντίγονον*. Βεδαίως ἐκ του *Κάστρου* Βόλου, ὅπου κατῶκον *Οθωμανοί*, δέν μετηνέχθη εἰς *Αγ. Ὀνούφριον* ἢ ἐπιγραφῆ. Πιθανώτατα θά μετηνέχθη ἄλλοθεν. Ἡμεῖς ἐν *Athenische Mitteilungen* (1) του *Γερμανικοῦ Αρχ.* *Ἰνστιτούτου Ἀθηνῶν* ἐπειράθημεν ν' ἀποδείξωμεν ὅτι ἡ *Ἱστορικὴ Ιωλκός* θά συνωκίσθη ἐπὶ του λόφου *Γορίτσης*, ἂν μὴ ἄλλαχού, ἢ δὲ ἀρχαιότερα πόλις θά ἠρημώθη, οὕτως ὥστε ὁ *Στράβων* νά ὀνομάζῃ αὐτήν *τόπον*· διότι ἄλλως δέν αἴρονται αἱ ἀντιφάσεις του *Στράβωνος*.

Ὁ δὲ *Αδστριακὸς* καθηγητῆς του ἐν *Kral Vinohrady* *Γυμνασίου* *A. Polak*, τίθησι τήν *Ιωλκὸν* ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῆς *Δημητριάδος* ὑπερθεν των πηγῶν *Μπουρμπλήθραις*, ἐνῶ τὰς *Παγασάς* τίθησι ἐπὶ του λόφου *Σοροῦ* (2) ἐνθά συνήθως ἀπὸ του *Leake* καὶ ἐντεῦθεν ἅπαντες οἱ ἀρχαιολόγοι παραδέχονται τὰς *Αμφανάς*.

Προϊστορικαὶ ἰδίως πόλις περίξ τῆς *Ιωλκοῦ* καὶ δὴ *μυκηναϊκαὶ* ἦσαν καὶ ἡ *Πύρασος* καὶ αἱ *Θήβαι* αἱ *Φθιώτιδες*, εἰ καὶ ἡ τελευταία αὕτη δέν ἀναφέρεται ὑπὸ του *Ὀμήρου*. Τὰ πολυγωνικὰ καὶ κυκλώπεια τείχη των *Φθιώτιδων* *Θηδῶν*, τὰ εὐρήματα ἐπὶ του λόφου τῆς ἀκροπόλεως αὐτῶν κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς του κ. *Αρβανιτοπούλου* (3) καὶ ὁ χωματώδης λόφος τῆς ἀκροπόλεως τῆς *Πυράσου* ἐν τῷ μυχῷ τῆς ΒΔ ἀκτῆς του *Παγασιτικοῦ* λόφου, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ προϊστορικὴ ἐπιγραφῆ, ἦν ἀνεύρομεν ἐπὶ δράχου μεταξὺ *Νέας Ἀγχιάλου* καὶ *Καδῆ-*

ραγα, (1) οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν καταλείπουσι περί τῆς προϊστορικῆς καταγωγῆς των πόλεων τούτων, καὶ μάλιστα τῆς *Ηυράσου* κατονομαζομένης ἐν τῷ καταλόγῳ των νεῶν παρ' *Ὀμήρω*. Ἐπειδὴ όμως ἀμφότεραι δέν κατονομάζονται μεταξὺ των λαβουσῶν μέρος ἐν τῇ κηδεῖα του *Κύκνου* πόλεων ὑπὸ του *Ἡσιόδου*, δέν δύναμεθα νά ἐκτείνωμεν ἐπὶ πλέον περί αὐτῶν τὸν λόγον.

Ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, αἱ ὑπὸ του *Ἡσιόδου* ἀναφερόμεναι προϊστορικαὶ πόλις ὡς λαβουσαι μέρος κατὰ τήν κηδεῖαν του *Κύκνου* ἦσαν περί τήν *Ιωλκὸν* καὶ εἰς ἀπόστασιν οὐχὶ μείζονα των τριῶν ὠρῶν ἀπ' αὐτῆς. Πλὴν τῆς *Ιωλκοῦ*, γνωστῆς ἤδη ἐν τῷ φρουρίῳ του Βόλου, αἱ τέσσαρες ἄλλαι εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστοι. Ἐάν δὲ ἡ πόλις των *Μυρμιδόνων*, ἢ *Φθία*, ζήτηθῆ ἐν *Φαρσάλῳ*, κατὰ τὸν *Stäehlin*, αἱ τρεῖς λοιπαὶ δύνανται νομίζομεν νά ζήτηθῶσιν ἐν τοῖς προϊστορικοῖς συνοικισμοῖς *Καδῆραγα*, *Παλαιοκάστρου* μεταξὺ *Σέσκλου* καὶ *Πιλάφ* — *Τεπέ*, *Περσουφλί* καὶ *Νεβεστίαι*. Ἐνεκεν δὲ ἐλλείψεως ἐγγράφων μνημείων κατὰ τοὺς *μυκηναϊκοὺς* χρόνους καὶ τῆς μὴ ἀναγνώσεως των προϊστορικῶν γραμμάτων, τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐπὶ πολὺν χρόνον θά ἦναι κεκαλυμμένον ἐν τῷ σκότει των αἰώνων, ἐκτὸς ἂν ἐσφύζοντο καὶ

(1) *N. I. Giannopoulos, Θεσ. Προελλ. Ἐπιγρ. Ἀθῆν.* 1908, σ. 23 - 25, πίν. Γ' καὶ Δ'.

κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους πάντως ὡς κῶμαι, ἀλλὰ καὶ τότε ζήτημα εἶναι ἂν ποτε εὑρεθῶσιν ἐν αὐταῖς ἐγγράφα μνημεῖα.

Ὁ τύμβος δὲ του *Κύκνου* ἀσφαλῶς ὑπῆρχεν ἐγγὺς τῇ *Ιωλκῶ* περιδρεχόμενος ἐν πλημμύραις ὑπὸ του *Αναύρου* καὶ δὴ ἐν τῇ πεδιάδι ἀπὸ *Μπουρμπλήθραις* μέχρι *Καπακλί*. Ἐάν δὲ ὁ τάφος του *Καπακλί* δέν εἶναι ὁ του *Κύκνου*, πάντως ἐκεῖ που δεόν νά ζήτηθῆ, ἂν μὴ κατεστράφη ἐκ του χρόνου. (1)

N. I. GIANNOPOULOS.

(1) Ὁ φύλαξ του μουσείου Βόλου *Αντ. Καλαντζῆς*, ἐργασθεὶς εἰς κάσας τὰς ἀνασκαφὰς του κ. *Αρβανιτοπούλου* μοὶ ἐπέστησε τήν προσοχὴν ἐπὶ τίνος δεξαμενῆς φρεατοδῶδους (*συντριβανίου*) ἐν τῇ συνοικίᾳ *Καπακλί* του Βόλου, ἐνθα παρετήρησα ὑπὸ τὸ ὕδωρ περιφέρειαν μεγάλην κτιστοῦ θολωτοῦ τάφου. Ἀπορῶ διατὶ ὁ κ. *Αρβανιτόπουλος* δέν ἐξηρεύνησε τοῦτον, καταστραφέντα ὑπὸ των ὀρυζάντων τὴν δεξαμενὴν. Πιθανῶς καὶ ἄλλοι θολωτοὶ τάφοι θά κρύπτονται ἐν τοῖς πεδίοις του *Καπακλί* καὶ μέχρι του φρουρίου Βόλου, ἀνιζόντες εἰς πλούσια γένη τῆς *Ιωλκοῦ*.

N. I. Γ.

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Μεταξὺ δύο ὀρίμων δεσποινίδων, αἱ ὁποῖαι ἀσχολοῦνται εἰς τήν φιλολογίαν.
— Καὶ πῶς τελειώνει αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα;
— Θαυμάσια καὶ μένη! Οἱ ἥρωες... πανδρεῖονται!

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

ΝΕΟΙ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΙ

Ἡ *Γαλλικὴ Ἀκαδημία* ἀνανεοῦται συνεχῶς. Ἄλλεπάλληλοι ἀπὸ τινων μηνῶν ἐγένοντο ἐκλογαὶ νέων ἀθανάτων, πρὸς πληρῶσιν κενῶν ἐδρῶν, εἰς ἃς προσετέθησαν δύο, διὰ του θανάτου του πρώην πρωθυπουργοῦ *Φραισινέ* καὶ του ἱστοριογράφου *Λαβίς*. Ἐξελέγησαν ἐσχάτως: Ὁ *Ζονάρ* ἄλλοτε ἀρμοστής ἐν *Αλγερίῳ* καὶ πρεσβευτῆς ἐν *Βατικανῷ*, γνωστὸς ἐν *Ἑλλάδι* διὰ τήν κατὰ τὸ 1919 δρᾶσιν του, διαδεχθεὶς τὸν *Δεσανέλ*. Ὁ *Αὔγουστος Γκωβαῖν* πολιτικὸς διευθυντῆς τῆς *Παρισινῆς* «*Εφημερίδος των Συζητήσεων*» καὶ γνωστὸς παρ' ἡμῖν διὰ τὰ φιελληνικά του αἰσθήματα. Συνέγραψε εἰκοσάδα ἱστορικῶν ἔργων, ἐν αἷς καὶ ἡ δωδεκάτομος ἱστορία του *Εὐρωπαϊκοῦ* πολέμου. Ἦδη ἐξελέγησαν ὁ μυθιστοριογράφος *Ἐδουάρ-*

δου *Ἐστονιέ* διὰ τήν ἔδραν του *Καπὺς* καὶ ὁ νομομαθῆς *Ἐρρῖκος Ρομπέρ* διὰ τήν ἔδραν του πρώην πρωθυπουργοῦ *Ριμπῶ*. Οἱ 30 *Ακαδημαϊκοὶ* οὔτινες ἐψήφισαν δέν συνεφώνησαν διὰ τὸν διάδοχον του *Αικάρ*. Αὐτὸ συμβαίνει τετάρτην ἡδὴ φορᾶν, ἔνεκα τῆς ἐχθρότητος *Ακαδημαϊκῶν* τινων κατὰ τῆς ὑποψηφιότητος του *Αμπέλ Ἐρμάν*. Ὁ *Ἐστονιέ* δέν εἶνε γνωστὸς εἰς τὸ πολὺ κοινόν. Τὰ μυθιστορήματα του διακρίνονται διὰ τήν μεγάλην βαθύτητα. Ἦτο ὑπἄλληλος του ὑπουργείου των *T.T.T.* ἀπὸ 35 ἐτῶν. Τὰ ἔργα του συνέγραψεν κατὰ τὰς ὥρας ἃς του ἄφινεν ἐλεύθερος ἢ ὑπηρεσία του. Ὁ *Ρομπέρ* εἶνε ὁ ἐξοχώτερος των *Γάλλων* δικηγόρων. Ἐδημοσίευσεν ἐνδιαφέρον βιβλίον παρὰ των μεγάλων ἱστορικῶν δικῶν. Ἀντίπαλον διὰ τήν ἔδραν εἶχε τὸν πρώην πρεσβευ-

(1) Τὴν θέσιν τῆς *Ιωλκοῦ* ὁ *Leake* καὶ ὁ *Mézières* ἀνεγνώρισαν ἐπὶ του λόφου τῆς *Ἐπισκοπῆς* ἐν *Ανω Βόλῳ* (*Mézières, Mémoires sur le Pélion etc* Ossa, Paris 1854). Ὁ καθηγητῆς κ. *Kern* ἐν τῇ ἀπὸ 19 *Απριλίου* 1913 ἐξ *Halle* ἐπιστολῇ αὐτοῦ ἀναγνωρίζει τήν ὀρθότητα τῆς ἐν *Ath. Mittels XXXVIII*, 1913, σελ. 23 καὶ ἐξῆς διατριβῆς μου.
(2) *Αρβανιτόπουλος, Πρακτ. Αρχ. Ἐταιρ.* 1909, σ. 159 καὶ ἔ. — 1916, σελ. 303 — 305. — 1915 σελ. 143, 154, 157 (τάφος θολωτός) — 159, 195.
(3) *Συνέχεια καὶ τέλος*

την κ. Παλαιολόγον. Ὁ κ. Δουμίκ ἐξελέγη ἰσόβιος γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημίας.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Εἰς ποίαν ἡλικίαν οἱ συγγραφεῖς παράγουν τὰ ἀριστουργήματά των ;

Ὁ Σατωβριάν ὅταν ἔγραψε τὴν Ἀταλίαν καὶ τὸ «Πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ» δὲν ἦτο ἀκόμη 30 ἐτῶν. Ὁ Οὐγκὼ ἔγραψε τὰς «Ὠδὰς», τὰ «Ἀνατολικά», τὰ «Φθινοπορινὰ φύλλα», καὶ τὴν «Παναγίαν τῶν Παρισίων» 35 ἐτῶν. Ὁ Λαμαρτίνος τὰς «Ποιητικὰς μελέτας» 30 ἐτῶν. Ὁ Βαλζάκ τὴν Εὐγενίαν Γκραντέ, τὸ «Σπίτι τοῦ κουλουριασμένου γάτου», τὸν «Ἐνδοξὸν Γκοντισσάρ» 35 ἐτῶν. Ὁ Μπωντελαίρ τὰ «Ἄνθη τοῦ κακοῦ» 36 ἐτῶν. Ὁ Φλωμπέρ τὴν «Κυρίαν Μποβαρί» 36, Ὁ Δίκενς τὴν «Pickwick Papers» 25, ὁ Ζαβιέ ντε Μαιιστρὸ τὴν «Περὶ γῆσιν ἐντὸς τοῦ ὁματίου μου» 31. Ὁ Δάντης τὴν «Νέαν ζωὴν» 27. Ὁ Ἄφρὲ ντε Μυσσὲ εἶχε δημοσιεύσῃ τὰ καλύτερα ποιήματά του εἰς ἡλικίαν 35 ἐτῶν. Ὁ Γκαίτε ἔγραψε τὸν «Βέρθερον» ὅταν ἦτο 25 ἐτῶν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπεβλήθησαν ὁ περίφημος Ἄγγλος συγγραφεὺς Χάρνυ 33. Ὁ Κόναν Ντόυλ 28. Ὁ Οὐέλς 29. Ὁ Calsworthy 31. Ὁ Μπαρρὲς ἔγραψε τὰ ἔργα «ὑπὸ τὸ ὄμμα τῶν βαρβάρων», τὸν «Ἐλεύθερον ἄνθρωπον» καὶ τὸν «Κῆπον τῆς Βερονίκης» πρὸ τοῦ 29 ἔτους. Ὁ Κουρτελίν τὰς «Ἀστειότητος τοῦ Ἐσκαντρὸν» 25 ἐτῶν, ὁ Ρενάρ τὸ «Τρίχα τοῦ καρόττου» 30. Ἐκ τῆς στατιστικῆς αὐτῆς ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ καλύτερα ἔργα ἐγράφησαν μεταξὺ τοῦ 20 καὶ 35 ἔτους.

Υπάρχουν ὅμως καὶ συγγραφεῖς ὧν τὰ ἀριστουργήματα ἐγράφησαν εἰς τὴν ὄριμον ἡλικίαν. Ὁ Ραβελαι ἔγραψε τὸν Γαργαντούαν 49 ἐτῶν καὶ ὁ Θεοφραντὲς τὸν Λὸν Κιζώτην 57.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

Εἰς ποίαν ἡλικίαν πεθαίνουν οἱ μουσικοσυνθέται ; Ἴδου εἰς διαφωτιστικὸς πίναξ ὃν δημοσιεύει Ἀγγλικὴ ἐφημερίς.

Ὁ Σοῦμπερτ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 31 ἐτῶν. Ὁ Μότσαρτ 35. Μπελλίνι 35. Μπιζέ 37. Μένδελσον 38. Σοπὲν 39. Βέμπερ 40. Σοῦμαν 46.

Υπάρχουν ἐν τούτοις καὶ μακρόβιοι, ὡς ὁ Βέρδης ἀποθανὼν τὸ 90ον ἔτος, Σαίν Σάν 83, Βάγγερ καὶ ἄλλοι.

ΠΕΡΙΞ ΕΝΟΣ ΦΕΡΕΤΡΟΥ

Ἐν Βαλεντία ἀπέθανε ὁ ὀνομαστὸς Ἴσπα-

νὸς ζωγράφος Ἰωακείμ Σορόλα. Κατὰ τὴν κηδείαν του, γενομένην δαπάναις τοῦ Κράτους, οἱ καλλιτέχνη ἀπέδωκαν ἐξαιρετικὰς τιμὰς εἰς τὸν νεκρόν. Ἄλλ' ὅταν ἐζήτησαν νὰ φέρουν τὸ φέρετρον εἰς τοὺς ὄμους των, ἡ οἰκογένεια ἠρνήθη. Οἱ καλλιτέχνη ἐπέμενον, ὡς ἐκ τούτου δὲ προεκλήθη συμπλοκὴ καθ' ἣν ἐτραυματίσθησαν ἑκατέρωθεν. Παρενέβη ὁ γλύπτης Μπεουλονίρε ὅστις ἐπρότεινε εἰς τὸ ἡμῖσι τοῦ δρόμου νὰ κρατοῦν τὸ φέρετρον οἱ καλλιτέχνη καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἡμῖσι οἱ νεκροφόροι. Ὁλερ κ.ι. ἐγένετο!

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ἀπὸ λόγον ἐκφωνηθέντα εἰς τὸ Προσφυγικὸν συνέδριον. «Τὸ μέλλον δὲν τὸ δημιουργεῖ μόνον ἡ ἀνέμελος τύχη.» Τὶ εἶδους εἶνε πάλιν αὐτὴ ἡ ἀνέμελος τύχη. Μήπως ἀνέμελος ;

Ἀπὸ ἄρθρον : Ἡ ἀμετοχὴ δὲν θὰ ἐπέλθῃ *μεταφυσικιστικῶς*. Δηλαδή μετὰ φυσικίου...

Ἀπὸ ἄλλο ἄρθρον : «Ἐπιτείνεται μὲ τὰς κραυγαλέας προσπάθειάς.» Ὁ ἀρθρογράφος προφανῶς παρεσύρθη ἀπὸ τὰς λυσσαλέας τάσεις τῆς δημιουργίας νέων λέξεων.

Ἀπὸ μεσημβρινὴν ἐφημερίδα. «Ἡ ἀλήθεια ἐξηγγέθη ἀπὸ τὸν *ἐργομανέστερον* τῶν Ὑπουργῶν.»

Ἀπὸ περιοδικὸν ἐπαρχιακόν. «Μία γιγάντια στοργὴ πρὸς ἓνα νεογέννητο *βρεφοῦδι* ξεχύνεται.»

Ἑλληνογαλλισμοί :

Ἀπὸ χρονογράφημα.

«Ὁ φακισμὸς εἶχε λάβῃ τὸ *κύπλημα τῆς χάριτος* εἰς τὰς Ἀθήνας.»

Καὶ παρακάτω. «Ἐἶχε χάσῃ τὰ Λατινικὰ τῆς μαγείας του.»

Ἀπὸ θεατρικὴν κριτικὴν.

«Ἄς ἀραδιάσουν ὅλοι οἱ σοφοὶ τὰ *κλισέ* τους.»

Ἀπὸ χρονογράφημα γνωστοτάτου λογοτέχνη.

«Ὅταν εἶνε σύζυγοι, ἀδελφαὶ ἢ μητέρας.»

Καὶ ὅμως ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ μητέρες εἶνε ἡ αὐτὴ εἰς τὴν καθαρεύουσαν καὶ εἰς τὴν δημοτικὴν.

Ἀπὸ ἀνταποκρίσεις περιοδεύοντος ἀνὰ τὰ Βόρεια κράτη δημοσιογράφου.

«Ὁ βασιλεὺς Κάνδωλος»

Πρόκειται διὰ τὸν Κανδαύην, τοῦ ὁποίου γνωστὴ εἶναι ἡ ἱστορία, ὡς καὶ τῆς συζύγου

του Κλυτίας, περὶ ἧς ἔγραψεν ὁμώνυμον δράμα ὁ Δ. Κορομηλάς. Ἀγνοῶν τὸ ὄνομα ὁ Γαλλομαθὴς δημοσιογράφος, μετέφρασε τὸ Γαλλικὸν Candaulé εἰς Κάνδωλον !

Ὁ αὐτὸς γράφει :

«Ἡ οἰκογένεια Οὐμπολτ ἔδωσε κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα τὴν δυάδα τῶν ποιητῶν, τὸν Γουλιέλμον καὶ τὸν Ἀλέξανδρον Οὐμπολτ.»

Εἶναι πασίγνωστον ὅτι ὁ Γουλιέλμος Οὐμπολτ ἦτο μέγας φυσιοδίφης, ποιητὴς δὲ μόνον ὁ Ἀλέξανδρος.

Ἀπὸ νεώτατον ἄρθρον τοῦ κ. Ψυχάρη.

«Ποιὸς ἔγραψε μὲ πιδ φυσικάδα, φρεσκάδα πιδ ἀβγερινή ; Τὸ «Ταξίδι» μου τὸ θορυβίασε οἱ φημερίδες.»

«Πολύναμε χρονιά τὴ χρονιά.»

Διὰ τοὺς ἀμύητους εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ψυχαρικῆς Βαβυλωνίας σημειοῦμεν ὅτι τὸ «πολύναμε» σημαίνει «ἐπληθυνθῆμεν». Ἐκεῖνο «τὸ θορυβίασε τὸ Ταξίδι» τί σὰς λέγει ;

Ἀπὸ πεζὸν ποίημα :

«Τὸ κοντελάκι σου εἶνε τόσο δὰ μικρὸ καὶ καμποῦρό. Ποτέ μου δὲν τὸ εἶδα ἰδρωμένο.»

Οὔτε ὅταν κἀνὴ ζέστη ;

Ἀπὸ ἄρθρον πολιτευτοῦ δημοκράτου.

«Ὡς ἠχηρὰ κόλαφος πίπτει.»

Εἰς Μαρκόπουλον ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ καταστήματος «Ποικιλοπωλεῖον»

* *

Διάλογος

— Δεσποινίς, καταθέτω πρὸ τῶν ποδῶν σας τοὺς τίτλους μου.

— Εἶσθε μήπως εὐγενής ;

— Ὅχι ! Δραματικὸς συγγραφεὺς.

Μεταξὺ συζύγων.

Ἡ σύζυγος.— Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ φόρεμον ; Εἶνε ἡ τελευταία μόδα.

Ὁ σύζυγος.— Μακάρι νὰ ἦτο ἡ τελευταία μόδα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Μετὰ 386 ἔτη.— Δαυρόβρεκτοι ἀριθμοί.— Καρκίνος. — 32 δημοκράται. — Ἡθοποιοὶ μαθηταί. — Διεθνεῖς φακίριαι. — Τὰ ἀνέκδοτα ἐνὸς λογιου.— Τίτλων τὸ ἀνάγνωσμα.— Οἱ τρελλοί. — Στατιστικά.— Χορογραφία.

Ἐν ἔτει 1537 ἐπὶ Ἐνετοκρατίας ὅτε κατελήφθη ἡ Κέρκυρα ὑπὸ τοῦ Χαϊδερίν, οἱ ἐν αὐτῇ μισθοφόροι Ἴταλοὶ στρατιῶται ἐγκατέλειψαν τοὺς κατοίκους ἐκλείσθησαν πρῶτοι καὶ καλύτεροι ἐν τῷ φρουρίῳ καὶ ἐχρηματίζοντο δεχόμενοι ἐντὸς αὐτοῦ τοὺς πλουσιωτέρους Κερκυραίους.

Ἐν ἔτει 1923 οἱ Ἴταλοὶ βομβαρδίζουν ἐν εἰρήνῃ τὴν Κέρκυραν, πρόσφυγας καὶ γυναικόπαιδα, διὰ νὰ ἀναστηλωθῇ(!) τὸ γόητρόν των ἐν τῇ Βαλκανικῇ. Αὐτὰ λέγει ἡ Ἱστορία. Αὐτὰ ἐπαναλαμβάνομεν καὶ ἡμεῖς.

* *

Καὶ ἄλλος θάνατος δημοσιογράφου ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἀσθένειαν. Παρατηρήθη ὅτι ἀρκετοὶ δημοσιογράφοι καὶ συγγραφεῖς ἐν Ἑλλάδι καὶ δὴ οἱ προοδευτικώτεροι, ἀπέθανον ἀπὸ... καρκίνον. Ὁ Γαβριηλίδης, ὁ Κανελλίδης, ὁ Καλαποθάκης, ὁ Πολύβιος Δημητρακόπουλος, ὁ Κ. Θεοτόκης, ὁ Τσοκόπουλος.

* *

32 καλλιτέχνη καὶ λόγιοι τῆς αὐτῆς πολιτικῆς νοοτροπίας, ἐκηρύχθησαν. παρασυρθέντες ἐκ τοῦ κρατοῦντος ἐκνευρισμοῦ, ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας. Οἱ μὴ ὑπογράψαντες ἀνερχονται εἰς ἑκατοντάδα. Καὶ ἐρωτᾶται : Δὲν ἔχουν οἱ 32 αὐτοὶ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος νὰ κάμουν τίποτε καλλίτερον ; Τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχνη προοδεύουν ὑπὸ οἰονδήποτε πολιτεύμα. Λοιπὸν ;

* *

Ἐδημοσιεύθη Ν. Δ. δι' οὗ ἰδρύεται θεατρικὴ Ἐπαγγελματικὴ σχολὴ πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν ἠθοποιῶν, ἐλπίζεται δὲ ἡ μέχρι τοῦ νέου ἔτους ἔναρξις τῆς λειτουργίας τῆς. Θὰ προσέλθουν οἱ νεαροὶ ἠθοποιοὶ διὰ νὰ τελειοποιηθοῦν ; Ποῖοι θὰ τοὺς διδάξουν ; Αὐτὰ δὲν τὰ λέγει τὸ Ν. Δ. Θὰ τὰ εἰπῇ ὁ χρόνος.

* *

Τὰς Ἀθήνας κατέκλυσε ὁ φακισμὸς. Παραστάσεις ἐπὶ παραστάσεων νοομαντείας, ὑπνωτισμοῦ, τηλεπαθείας, ληθαργίας.

Ὁ Ἀρμένιος Ταρχᾶ μπέης, ἓνας Ἑλληνορουμᾶνος 15ετῆς Ταρχάν, εἰς Σουηδὸς καθηγητῆς ὁ Λάνκονερ, εἰς Ἑλλην ὀδοντοίατρος ὁ κ. Μαϊχός, ὅλοι αὐτοί, ἀλληλομαχό-

μενοι, απέδειξαν την Ικανότητά των, να ἐκμεταλλευθοῦν τὴν εὐπιστίαν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, ἀνθρώπους συρρέοντας διὰ τὰ θαυμάσια κειράματα τὰ ὁποῖα οὐδὲν εἶχον τὸ ἐκπληκτικόν, ἀλλ' ἦσαν ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένα !..

* *

Ἔτος παρήλθε ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ὁ Κασκαβίτσας, ὅστις ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου ἀνετύπωσε παλαιὰ του διηγήματα «Γὰ τὰ παλληκάρια». Ἀπέθανε φυματιῶν εἰς τὸ ἤσυχον Μαροῦσι, ἀπολαμβάνων τὴν ἀφοσίωσιν μιᾶς γυναικός, ἣν καὶ ἐγκατέστησε γενικὸν κληρονόμον. Ἀφῆκε ἀνέκδοτα ἔργα εἰς ἑπτὰ ὀγκώδεις φακέλους, παραδοθέντας εἰς τὸν κ. Βλαχογιάννην πρὸς τακτοποίησιν καὶ ἔκδοσιν. Ὁ φακέλλοι ἔχουν τὰς ἐξῆς ἐπιγραφάς: Ἀρματοῖ λοί, Τοῦρκοι, Μεσολόγγι, Λάλα, Ἀμπλιανη-Μάνη, Σολωμός, Ἀκρίτας, Ἡπειρωτικοὶ πόλεμοι. Ἄθως, Ποραμῦθια, Τραγοῦδια, Ὀνειρα, Συνήθειαι, Προλήψεις, Χρησμοί, Ὀδοιπορικά.

Πρόκειται περὶ ὕλης ἱστορικῆς καὶ λαογραφικῆς ἐπιμελῶς συλλεγείσης. Θὰ ἴδουν τὸ φῶς καὶ πότε; Ὁ κ. Βλαχογιάννης ἔχει τὸν λόγον.

* *

Ὁ σάλος τοῦ στασιαστικοῦ κινήματος ἐξέσπασεν ἄγριος εἰς τὸν τύπον. Ἐπαύθησαν ὄλαι αἱ ἀντιπολιτευόμεναι ἐφημερίδες. Καὶ ἐπετράπη ἡ ἔκδοσις νέων, ἀλλ' ὄχι μὲ τὸς παλαιούς διευθυντάς. Καὶ συνέπεια ὑπῆρξεν ἡ ἐμφάνισις μὲ νέους τίτλους παλαιῶν ἐφημερίδων. Τὴν «Πολιτείαν» διεδέχθη ἡ «Χώρα», τὴν «Ἀστραπὴν» ἡ «Δραῖσις». Οὕτω ἀργότερα ἡ «Καθημερινή» θὰ γίνῃ «Ἡμερησία», ἡ «Πρωτεύουσα» «Πόλις» ἢ «Ἄστν», ἡ «Ἀθηναϊκή» «Ἀττική» ἢ «Ν. Ἡμέρα» «Μεσημβρία» καὶ ἡ «Ἐσπερινή» «Βραδυνή».

Ὁ Τύπος ἔγεινεν Ἡμερολόγιον.

* *

Σημεῖα τῶν καιρῶν.

Τὸ Δρομοκαίτειον ὑπερπληρώθη ἀπὸ τροφίμων. Τῆς Κέρκυρας τὸ γνωστὸν ἴδρυμα ἐπίσης. Τὸ εἰς τῆς Τζιτζιφιᾶς ὡσαύτως. Παρητηρήθη ὅτι ἡ αὔξισις τῶν τροφῶν προήλθεν ἐκ τῶν συμφορῶν τοῦ πολέμου. Ὅτι ἡ τροφὴ αὐξάνει, δὲν χρειάζεται ἡ βεβαίωσις διὰ τῆς ὑπερπληρώσεως τῶν φρενοκομείων. Ὑπάρχουν τόσα ἄλλα γεγονότα!

* *

Ἡ στατιστικὴ εἶνε ὁ μεγαλύτερος διδάσκα-

λος, ὅστις μὲ μίαν σειρὰν ἀριθμῶν ἀποδεικνύει ὅτι προσπαθοῦν ἄλλοι μὲ μελέτας καὶ ἄρθρα νὰ ὑποστηρίξουν.

Τέσσαρες στατιστικαὶ μοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν.

1) Ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ 1922 ἔγιναν γάμοι 33,852, Γεννήσεις 118,272. Θάνατοι 75,407. Συνελπῶς ἔχομεν αὔξισιν πληθυσμοῦ 41,865 κατοίκων.

2) Ἱστοριοδίφης ὑπελόγησεν τὰ ἔτη πολέμου καὶ εἰρήνης ἀπὸ τοῦ 1496 Π.Χ. μέχρι τοῦ 1861. Καὶ εὗρεν ὅτι κατὰ τὰ 3357 αὐτὰ ἔτη, τὰ 3130 διέθρουσαν ἐν πολέμῳ καὶ μόνον 227 ἦσαν εἰρηνικά.

3) Ὁ Τσεχοσλαβῆκος καθηγητὴς Σορσκὶν ἐπὶ τῆ βίασει ἐπισήμων στατιστικῶν τῶν Σοβιετικῶν ἀρχῶν ὑπολογίζει τοὺς ἐν Ρωσσίᾳ τουφεκισθέντας, ὡς ἐχθροὺς τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του τῷ 1918 μέχρι σήμερον εἰς 2,600,000, τοὺς δὲ ἐκ κακουχιῶν καὶ στερήσεων ἀποθανόντας εἰς 16-18 ἑκατομύρια. Ποτὲ καθεστῶς πολιτικὸν δὲν ὑψώθη ἐπάνω εἰς τόσα πτώματα. Ὁ Τσαρισμὸς εἶνε ἀθῶα περιστέρα ἀπέναντι τοῦ αἱμοσταγοῦς Μπολσεβικισμοῦ.

4) Κατὰ τὸ Παμπροσφυρικὸν Συνέδριον ἠκούσθησαν μερικοὶ ἀριθμοὶ συγκλονιστικοί.

Ἐν Μ. Ἀσίᾳ τῷ 1914 ἔξων 1,998,752 Ἑλλήνες. Κατὰ τὸ μέχρι τοῦ 1923 διάστημα 100,000 ἐξηφανίσθησαν, 300,000 ἔφυγαν εἰς Ρωσσίαν, 750,000 ἐφρονεύθησαν, οἱ δὲ λοιποὶ μετεφέρθησαν εἰς Ἑλλάδα. Ὑπάρχουν καὶ 10,000 οὗς ἀποκρύπτουν οἱ Τοῦρκοι. Ἡ ὕλική ζημία ὑπελογίσθη εἰς 106,456, 408, 280 δραχμᾶς.

* *

Αἱ Ἀθῆναι χορεύουν. Γκροῦπ νεαροῦ κόσμου συγκροτοῦνται καὶ οἱ νέοι χοροὶ — ο πλέον ἠλίθιοι ἀφ' ὅτου ἄρχισε νὰ χορεύῃ ὁ κόσμος — μεταβάλλον τὰ χορευτικὰ ζεύγη εἰς ζῶα ἢ εἰς ἀνισορρόπους, μὲ τοὺς βηματισμούς των ἢ μᾶλλον τιναγμούς των. Οἱ χοροὶ τῶν ἀγρίων, οὗς ἐξαπέστειλεν εἰς Εὐρώπην ἡ Ἀμερικὴ, χοροὶ Ἐρυθροδέρμων, λύκων, πιθήκων, ἀρκτων κατεργάζονται βαθμηδὸν νευρικὰς ἀσθενείας, αἱ ὁποῖαι ἀργότερον θὰ ἐκδηλωθοῦν ἐπὶ τῶν νεύρων, τῶν ποδῶν, τῶν ἐγκεφάλων. Ὁ χορὸς ἄλλοτε ἦτο διασκέδασις. Τώρα ἔγινε ἀσθένεια ψυχικὴ καὶ σωματικὴ καὶ ἠθικὴ.

ΔΑΦΝΙΣ

ARMONIAI

ΤΑ ΔΥΟ ΔΕΝΔΡΑ

I

ΣΤΟ ἡσυχὸ λιμάνι, τὴν ὥρα τοῦ Ἐσπερινοῦ ἓνα κατάλευκο ἐκκλησάκι δέχεται τὰ τελευταῖα χρώματα, πὸν ἀργοσβύνον γύρω στὴ Κοιμωμένη — τὴ κόρη πὸν πετρώθηκε καὶ ξαπλωμένη τοῦ Ὀυρανοῦ δρεϊρεύεται τὴν ἀγκαλιά.

Ἀπὸ τὰ θεμέλια τῆς ἐκκλησίας, πίσω ἀπὸ τὸ Ἱερό, ξεφύτρωσε μιὰ μέρα ἓνα κυπαρίσσι, Ὑψώθηκε σὰν ἓνας ἀκοίμητος φρονιός, ὀλοῖσια, — μιὰ ἐνωτικὴ γραμμὴ πρὸς τὸ στερέωμα — σὰν νὰ ροσταλοῦσε μιὰ ἄλλη, αἰθέρια, ζωὴ.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὸν καιρὸν, ἀπὸ τὰ ἴδια χρώματα ξεφύτρωσε ἓνα πεῦκο. Μὲ τὰ ἄλικα πράσινα φύλλα, ἦταν ἓνα χαμόγελο δίπλα στὴ σκιὰ τοῦ κυπαρισιοῦ.

Τὸ κουρασμένο κυπαρίσσι ἀναπνέει βαθειὰ τὴ μεθυστικὴ μυρωδιὰ τοῦ πεύκου καὶ ἐψώνεται πειὸ πολὺ. Τὸ πεῦκο τοῦ χαρίζει ἓνα καινούργιο πόθο καὶ τὸ ἀναγεννᾷ.

* *

Σὰν μεγάλωσε τὸ πεῦκο, ἄνοιξε πειὸ πολὺ τὰ κλαδιά του, τὰ γεμάτα χυμῷ, καὶ καθὼς ἀνεμίζοντο στὴν αἰθρα, περιέζωναν σιγὰ-σιγὰ μὲ στοργὴ τὸ κυπαρίσσι. Κ' ἐκεῖνο ἐννοιωθε μιὰ παρηγοριὰ νὰ τοῦ ἀνακουφίξῃ τὴ θλιμένη του ζωὴ.

Ὅσο μεγάλωνε τὸ πεῦκο, τόσοον ὁ κορμὸς του ἔγερε πρὸς τὸ μελαγχολικὸ κυπαρίσσι καὶ τὸ ἀγκάλιαζε. Καὶ τώρα σφικταγκαλιασμένα, δίπλα στὸ Ἱερό τῆς μικρῆς ἐκκλησίας, φιλιοῦνται.

Φιλιοῦνται στοῦ ἡλίου τὶς ἀχτίδες καὶ στὶς νύχτας φιλιοῦνται τὶς σκιές. Φιλιοῦνται στὴς γαλήνης τὴ σιωπὴ, καὶ στοῦ ἀνέμου τὸ βογγητὸ φιλιοῦνται.

II

Φεύγουμε.

Ἀπὸ τὸ καράβι βλέπουμε τὸ ἐκκλησάκι μὲ τὰ δὺ ἀγκαλιασμένα δένδρα.

Τὸ φλοιοσβῆμα τῶν νερῶν, πὸν καμαρωτὰ ἢ πρῶρα τὰ σχίζει, φθάνουν ἔως ἐμᾶς σὰν ἓνα τραγοῦδι.

Ἐγὼ, κουρασμένος ἀπὸ τὶς τοικυμίες τῆς ζωῆς, μὲ τὴ πίκρα τῆς ἀμφιβολίας, μὲ τὸ στέναγμα μιᾶς πονεμένης καρδιάς.

Ἐκείνη, πρωτόβγαλτὴ στὴ ζωὴ μὲ τὸ μυστικὸ ἄρωμα μιᾶς δλόδροσης παρθενικῆς ὁμορφιάς.

* *

Κυττάζουμε τὸ ἐκκλησάκι. Μὰ πειὸ πολὺ κυττάζουμε τὰ δὺ δένδρα πὸν τὸ στολιζοῦν.

Τὸ ἐκκλησάκι: πὸν κλείνει μέσα του τῆς πίστεως τὸ βωμῷ. Ἀπὸ τὰ βάθη του σκοραίζεται τοῦ κληροῦ τὸ παρήγορο, τὸ ἐλπιδοφόρο φῶς. Εἶνε τὸ πολικὸν ἄστρον, πὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τὸν Ὀυρανὸν καὶ τὸ ἐξοριξε στὴ γῆ ἢ Πίστις. Εἶνε τὸ ἀντιφάσμα τοῦ θεοῦ φροτὸς, πὸν ἔχει παντοῦ σκορπισμένα ὁ Ἀημιουργός.

Νὰ καὶ τὰ δὺ δένδρα δίπλα.

Τὸ κυπαρίσσι — τὸ πένθος τῆς ψυχῆς μου.

Τὸ πεῦκο — ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς τῆς.

Ἡ ψυχὴ ζητεῖ τῆς ζωῆς τοὺς παλμούς.

Ἡ ζωὴ ποθεῖ τῆς ψυχῆς τοὺς ρεμβασμούς..

* *

Φεύγουμε.

Σὲ μιὰ ἡσυχὴ στοργὴ τοῦ καραβιοῦ τὸ Ἐκκλησάκι μὲ τὰ ἀγκαλιασμένα δένδρα χάνεται.

Πᾶμε μακρὰ, σὲ ἄλλα λιμάνια, πολυθόροβα, χωρὶς Ἐκκλησάκι μὲ κληροῦ, χωρὶς δένδρα ἀγκαλιασμένα.

Τὶ μᾶς περιμένει; Γαλήνη; Τοικυμία;

Τὸ καράβι σχίζει τὰ νερὰ καὶ ἀφίνει πίσω ὀλίγους ἀφρούς πὸν κι' αὐτοὶ σιγὰ — σιγὰ χάνονται — σὰν τῆς ἐλπίδες πὸν σβόνουν στὸ πέλαγος τῆς ζωῆς.

III

Ἐνας ξαφνικὸς ἀέρας κάνει τὴ θάλασσα νὰ φουσκώη.

Τὸ καράβι παραδέρνει σὲ λίγο στὰ κύματα.

Δίπλα μου ἐκείνη. Νοιώθει τὴν ἀνάγκη ν' ἀκουμπήσῃ τὸ κεφάλι στὸ στήθος μου.

Κλείνουμε τὰ βλέφαρα.

Ὁ ροῦς φέρνει ἐμπρὸς στὰ μάτια μας τὸ ἐκκλησάκι. Προσηλώνεται σ' αὐτὸ μὲ περισσότερη εὐλάβεια τώρα, πὸν ὁ ἀέρας καὶ ἡ θάλασσα δέρονται ἀλόπητα τὸ καράβι μας. Μόνον τὰ δὺ δένδρα — τὸ κυπαρίσσι καὶ τὸ πεῦκο — δὲν βλέπουμε. Ἀντὰ τὰ τοιῶθουμε μέσα μας.

Εἶνε ἡ ψυχὴ μας.

Φεύγουμε.

Νοιώθω μιὰ μυστικὴ δύναμι νὰ μᾶς ἐτόγγη
πειὸ πολὺ, ἓνα γήϊνον ἄστρον— ἢ ἀναλαμπὴ
τοῦ καρδηλιού— νὰ μᾶς φωτίζη.

Εἶνε τὸ φῶς ποὺ λάμπει τώρα στὶς καρδιές
μας καὶ στὸ νοῦ μας— τὸ φῶς τῆς Ἀγάπης.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΟΙ «ΠΕΖΟΙ ΡΥΘΜΟΙ»

Τὸ πεζὸν ποίημα εἶνε ἀπὸ τὰ λεπτότερα καὶ ἐκλεκτότερα εἶδη τῆς λογοτεχνίας. Ἔχει ὅλον τὸν λυρισμὸν τοῦ στίχου χωρὶς νὰ ἔχη τοὺς περιορισμοὺς αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι συχνὰ τὸν ἀσχημίζουν. Παρ' ἡμῖν τὸ πεζὸν ποίημα δὲν ἐκαλλιέργηθη συστηματικῶς. Ὁ γράφων τὸ παρὸν σημεῖωμα ἐκ τῶν πρώτων ἡσχολήθη εἰς αὐτό, ἐμφανίσας τῷ 1902 τὸ πρῶτον βιβλίον πεζῶν ποιημάτων. Ἐκτοτε κατεβλήθησαν προσπάθειαι ἀπὸ ἄλλους— μερικοὶ μαλλιαροὶ ὠνόμασαν τὰ πεζὰ ποιήματα μὲ τὸ ἀποκρουστικὸν ὄνομα «Πεζοτράγουδά» — καὶ εἰς τὰ ἑβδομαδιαῖα περιοδικὰ ἐδημοσιεύθησαν ἄμετρα— λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς ἐκτάσεώς των — καὶ ἄτεχνα φαντασιοκοπήματα τὰ ὁποῖα ἔχουν ὀληντὴν τὴν φλυαρίαν τοῦ πεζογραφήματος, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν εὐαισθησίαν τοῦ στίχου.

Ὁ κ. Παπαντωνίου ἔχει γράψῃ καὶ διηγήματα καὶ ποιήματα. Συνεδύασε τὴν ἔμπνευσιν μὲ τὴν καλλιτεχνικὴν διατύπωσιν καὶ ἔδωκε εἰς τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν μίαν καθαρῶς ποιητικὴν μορφήν, ἐνῶ ἄλλα παρέμειναν ὡς χρονογραφήματα (Κοινὴ προφητεία—Θάνατος ἀρχαίου Θεοῦ— Καλογεράκι— Ἐργάτες— Ἀδελφές).

Οἱ «Πεζοὶ Ρυθμοὶ» εἶνε ἀνώτεροι ἀπὸ πολλὰς ἐπιμέτρους συλλογὰς. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἢ παράταξις μέτρων. Ἐδῶ ἢ ποιητικὴ διάθεσις ἀναβλύζει ἀφθονωτέρα. Ἐντυπώσεις καὶ οκέψεις μὲ νεωτεριστικὸν ἔνδυμα, πλούσιον εἰς τρίχαπτα. Εἶνε βιβλίον ἐκπυστικόν. Ὅταν τὸ διαβάξῃ κανεὶς, ἐπιθυμεῖ νὰ τελειώσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀργότερα, μολονότι ὑπάρχει ἐν αὐτῷ κάποια μονοτονία, ἢ ὁποῖα ἐν τούτοις δὲν κουράζει. Εἶνε αἱ σελίδες του ἓνα κελάρυσμα εὐχάριστον, ἂν καὶ μὲ τὸ ἴδιον πάντοτε φλοι-

ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ

Χαυδέυαγε τὰ φιλντισιένα πλῆκτρα
τρεμάμενα ἀπαλά τὰ δάχτυλά μου
καὶ σὺ τὸ ὑπεσκόσιμο τραγοῦδι
συνώδευες Κι' ἤχοῦσε στὴν καρδιά μου.

Ὁ θεία τῆς Ἀγάπης λειτουργία
ποῦγε τὴν καμαροῦλα μας ναὸ τῆς
κι' ἦταν σὲ μᾶς— ἱερεῖς— ἢ θεία χάρι
νὰ ψάλλωμε τὸν ὕμνον τῆς θεότης...

Καὶ γύρω μας ψηλά τῆς Εὐτυχίας
ὁ Ἄγγελος ἀνάλαφρα πετοῦσε
καὶ στὴ Θεά, ποῦ εἶχε στὴ ψυχὴ μας
τὸ θρόνον τῆς, γλυκὰ χαμογελοῦσε.

Θεογίννη

ΣΠΕΡΑΝΤΖΑ ΤΩΝΗ

σθημα. Ἐπειδὴ ἐγράφησαν εἰς διαφόρους ἐποχὰς καὶ εἰς διάφορα μέρη θὰ ἀνέμενέ τις κάποιαν ποικιλίαν ἀντιλήψεων, περιγραφῶν, ἐκφράσεων. Ἐν τούτοις ἢ αὐτὴ φαίνεται ὡς νὰ τὰ προκαλεῖ ἔμπνευσις, εἰς τὸ αὐτὸ ζοῦν περιβάλλον. Ὅλα διαπνέονται ἀπὸ μίαν μελαγχολικὴν ἐσωτερικότητα ἀπὸ ἓνα πόνον ἐλεγειακόν. Ὁ πόνος ὅστις κυριαρχεῖ εἶνε ὑποκειμενικός, συγκρατούμενος ἀλλ' ἀδιάσπαστος. Ὁ ποιητὴς αἰσθάνεται χωρὶς νὰ αἰσθηματολογῇ. Ἐνας πόνος ποῦ ὀδηγεῖ εἰς τὴν σκέψιν. Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Π. μποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ «Τὸ Βιβλίον τοῦ Πόνου».

Τὸ ὕφος τῶν «Π.Ρ.» εἶνε περίτεχνον. Ὅ,τι κυρίως κάμνει ἐντύπωσιν εἶναι αἱ συχναὶ παρομοιώσεις, προσωποποιήσεις, προσωνομίαι, οἱ παραλληλισμοί, αἱ παραλλαγαὶ αἱ μεταφοραὶ τολμηραὶ ἐνίοτε ὄχι ὅμως καὶ πάντοτε ἐπιτυχεῖς. Ἴδου λ. γ. μερικαὶ φράσεις ἀτίθασοι, ὑπερλυρικά, μεταφυσικά. «Τὸ πνεῦμα τρύγησε τὰ ἄστρα ἀπὸ τοὺς οὐράνιους κήπους. — Στὸν οὐρανὸν βόσκει τῶν ἄστρον τὸ κοπάδι. — Τὸ πράσινο τοῦ πλάτανου ἦταν σὰν καμπάνα τῆς χαρᾶς. — Τὰ στρογγυλά σύνεφα τοῦ φθινοπώρου. — Τὸ γαλανὸ σκοτάδι τῆς βιολέτας στὸ χέρι τοῦ ξανθοῦ Γενάρη. Τὰ πάθη παρομοιάζει μὲ «ὠραία θηρία τῆς θερμῆς Ἀφρικῆς» καὶ ἀποκολεῖ τὰς τελευταίας ἀντανάκλασις τοῦ ἡλίου ὀρατόρια ποῦ σβύνουν ἐπάνω στὴν ἄρπα τῶν ὀρθῶν κυριαρσιῶν».

Ἡ γλῶσσα τῶν «Πεζῶν Ρυθμῶν» ἀπῆλλαγμένη ἀκροτήτων, ἰσορροπημένη, μικτὴ, πιστοποιεῖ μίαν ἀντίληψιν τοῦ καλοῦ. Ἐλάχιστα εἶνε τὰ ψεγάδια ἅτινα παρασυρθεῖς ὁ συγγραφεὺς διέπραξεν. Ὡς λ. γ. τὰ δάσα, ἢ τοῦφες, τὸ φακιόλι, ἢ κελαιδοῦσα ρεματιά, οἱ ἀπότοκοι

καῦμοι, τὸ γέριμα τοῦ ἡλίου—εἶνε ἀκαλαίσθητοι λέξεις. Ἐπίσης μεταχειρίζεται τὴν λέξιν «πλέου μενο» (ἐνῶ ἀλλαγοῦ γράφει πλοῖο) τοῦ ὁποῖου εἶνε γενικωτάτη ἢ ἔννοια, διότι αἰετούμενο δὲν εἶνε τὸ ἀτιμόπλοιον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ καΐκι καὶ ἡ βάρκα. Διὰ τὴν νὰ γράψῃ «μυριστικά», λέξις ἣτις ἐνθυμίζει τὰ ἀναμυρνηστικὰ ἐνῶ ἔχομεν τὰς πολὺ ὠραιότερας «λουλουδι» καὶ «ἄνθος».

Ἐπὶ ἔποψιν μορφῆς, ὁ τίτλος δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ περιεχόμενον. Δὲν ὑπολαμβάνει ἢ ἁρμονία τοῦ ρυθμοῦ.

Οἱ Π. Ρ. αἰσθητικῶς δὲν συγκλονίζουν τὴν καρδίαν, οὔτε τὸν νοῦν. Θωπεύουν χωρὶς νὰ συγκινοῦν. Μία ξενικὴ ἐπίδρασις εἶνε φανερὰ εἰς μερικὰ ἐξ αὐτῶν, ὡς πρὸς τὸν τρόπον καὶ τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τοῦ ἐκφράζεσθαι. Ἐδιάβασε ὁ κ. Π. Βερολίαν, Μπωντελαίρο καὶ τὰ ἔγραψε. Ἄλλα ἀντιθέτως ἐμπνέει ἢ Πατρις (τὸ Ξεκίνημα, ἢ Ἐκδίκησις, ὁ ἀρχαῖος θεός).

Δύο εἶνε τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῶν «Πεζῶν Ρυθμῶν». Ἡ μυστικοπάθεια, ἐπενθυμίζουσα τὸν Ραμπιτρανάθ Ταγκὸρ καὶ ἢ φυσιολατρεία. Ἡ θρησκεία, μίαν νοσταλγία Βυζαντινῆς λατρείας, τὸν κάμνει νὰ γράψῃ τὴν Προσευχὴν διὰ τὸν ἀδελφόν του— διὰ τὸν ὁποῖον

ἀφιερώνει τοὺς στοργικωτέρους λογισμοὺς, τὸ Ἐὐχαριστῶ τὸν Δημιουργόν, τὴν Κυρίαν τῶν Ἀγγέλων, τοὺς Ψαλμοὺς—τὸ καλλίτερον ἴσως ὅλων.

Ὁ ἔρωσ καὶ ἡ γυναῖκα μᾶλλον ἐμφανίζονται (Σεμνοτυφία, ὁ Μοιραῖος, Δέησι). Ὁ φάρος, οἱ τάφοι, ἢ Εἰμαρμένη, τὸ Κυπαρίσσι, ὁ Πλάτανος, ὁ Βραδινὸς περίπατος ἢ Βρούσι τῶν λυγμῶν, ἢ Δύσι εἶναι ἀληθινὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἦσαν καλλύτερα ἂν εἶχαν ὁμοιοκαταληξίαν.

Κάποιος κριτικὸς Νουμαϊκὸς ἔκρινε τοὺς Π. Ρ. ὡς...σοσιαλιστὴς καὶ ἐπετέθη κατ' αὐτῶν. Ἀποκαλεῖ τὸν κ. Π. «τσαρλατάνον τοῦ ὕφους» δυσφορεῖ διότι δὲν μαλλιαρίζει ὅσον αὐτὸς καὶ γνωμοδοτεῖ ὅτι ἢ ποιήσις του εἶνε νοσηρὰ καὶ ἀντικοινωνικὴ, ὁ πόνος του φιλολογικός(!) καὶ ὄχι σοσιαλιστικός. Τοιαῦτα ἀντιλήψεις πεζαὶ εἶνε ἀνίσχυροι νὰ θίξουν ἔργον τὸ ὁποῖον δὲν ἐγράφη διὰ προπαγάνδαν καμμίαν, ἀλλ' εἶνε ἓνας ψίθυρος ποιητικῆς ἀνοῆς, ἐκλείσμα μίαις ἐσωτερικότητος, μέχρι τῆς ὁποίας δὲν ἠμποροῦν νὰ φθάσουν αἱ στεναὶ ἀντιλήψεις σχολαστικῶν ἢ φανατικῶν ὑπερασπιστῶν μίαις θεωρίας παρακεκινδυνευμένης.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΝΕΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

ΘΑΛΕΙΑ ΔΙΠΛΑΡΑΚΟΥ

Καλλιτέχνης, συμπαιθεστάτη, ἢ δεσποινίς

Θαλία Διπλαράκου, περὶ ἧς ἐπανελθιμένως ἡσχολήθη ὁ ξένος τύπος διήλθεν ἐξ Ἀθηνῶν. Πεποικισμένη μὲ διαλοῦν τάλαντον, ζωγραφικὸν καὶ μουσικόν, διεκρίθη εἰς ἀμφοτέρας τὰς τέχνας. Ἐσπούδασεν ἐπὶ δώδεκα ἔτη εἰς Παρίσιον καὶ Λοδίνον ἐγκατασταθεῖσα κατόπιν εἰς Ν. Ὑόρκην. Ἐκ τῶν ζωγραφικῶν ἔργων τῆς ἐξετιμήθη πολὺ ἢ προσωπογραφία τῆς πριγκηπίσσης Ἀναστασίας, γενομένη ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου τῆς, καὶ τινῶν Ἀμερικανικῶν προσωποποιήσεων. Προσεχῶς θὰ διωργανώσῃ ἐκθεσιν ἔργων τῆς ἐν Ν. Ὑόρκην.

Ἐν Ἀθήναις ἔδωσε συναυλίαν, καθ' ἣν ἐξετέλεσε μὲ πολλὴν τέχνην, εὐχέρειαν καὶ ἐκφρασιν δυσκολωτάτας συνθέσεις Γερμανῶν κλασικῶν ὡς καὶ νεωτέρας Ἀμερικανῶν συνθετῶν, ἓνα χορὸν τοῦ Dowell τὴν Γονδολιέραν τοῦ Kowski, καὶ τῆς Πεταλοῦδες τοῦ Olsen, αἱ ὁποῖαι ἔκαμαν πολλὴν ἐντύπωσιν Ἡ δ. Διπλαράκου ἐπανήλθεν ἤδη, ἀφοῦ ἐπε-

σκέφθη την Αίγυπτον, την Ν. Υόρκην, με την ελπίδα ότι το επόμενο έτος θα πραγματοποιηθή το όνειρόν της να μένη μονίμως εν Αθήναις.

ΦΙΛΟΘΕΗ ΚΑΙΣΑΡΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Είς την αίθουσαν του Κεντρικού ξενοδοχείου εξετέθησαν διά πρώτην φοράν εν Αθήναις έργα Τσεχοσλαβικῆς τέχνης. Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς ζωγράφος I. Μλύνεκ εξέθεσε 44 πίνακας με γραφικωτάτους τύπος ἀνδρῶν, γυναικῶν, παιδιῶν καὶ γερόντων, με τὸ τοπικὸν ἔνδυμα καὶ εἰς τὰς βιωτικὰς των ἀσχολίας. Ὁ χωρικὸς ὁ ἀροτριῶν, ὁ βόσκων, ὁ πεζοπορῶν, ὁ σκυροθραύστης, ὁ μουσικὸς, ὁ ζητιᾶνος, ὁ νυκτοφύλαξ, ὅλοι ἰδιόρρυθμοι, παραστατικοί. Ἡ χωριατοπούλα καὶ ἡ μάμμη, ἡ ἀρραβωνιασμένη, ἡ ὕδροφόρος, συμπληρῶνουν τὴν παρέλασιν ἣτις ἔχει πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ ἀπὸ ἐθνογραφικῆς καὶ ἀποκαλλιτεχνικῆς ἀπόψεως. Τὸ χρῶμα ζωηρὸν ἀφθονον, με κυριαρχίαν τοῦ ἐρυθροῦ· ὁ διάκοσμος τῆς ἀμφιέσεως περίτεχνος. Τεχνοτροπία ἱμπρεσιονιστικὴ διὰ τὴν συνδυασθῆ ὁ ἀδρὸς Σλαβικὸς χαρακτήρ με τὴν ψυχικὴν διάθεσιν. Ὑστερεῖ ἐν τούτοις ὁ ζωγράφος εἰς τινὰς σχετικὰς λεπτομερείας, ἰδίως χειρῶν καὶ ποδῶν. Ὅλη του ἡ προσοχὴ ἐδόθη εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τῶν ἀμφιέσεων. Τὰ καλλίτερα ἔργα του εἶνε ὁ Τσεχοσλοβᾶκος με τὸ ἐπίσημον ἔνδυμα, ἡ Μάμμη με τὸν Ἐγγονον, ὁ Λειμὼν με τῆς παπαροῦνες, τὸ πότισμα τοῦ ἀλόγου, ὁ χηνοβοσκός, ἡ Κοπὴ τοῦ χόρτου. Ἀπὸ μερικῶν πίνακας λείπει ἡ λεπτότης, ἡ διάθεσις. Ἐχουν κατὶ τὸ κτυπητὸν εἰς τὸ χρῶμα, τὸ σκληρὸν εἰς τὸ σχέδιον.

Νέα ἀριστοῦχος καλλιτέχνης ἡ δεσποινὶς Φιλοθέη Καίσαρη, ἡ πρώτη ἣτις ἔλαβε δίπλωμα ἀρπας ἐν τῷ Ὁδεῖῳ Ἀθηνῶν, κατόπιν ἐξετάσεων καθ' ἃς διεκρίθη ἐκτελέσασα δυσχερεστάτας συνθέσεις. Ἐπαιξε Φάουστ διὰ πρώτην φοράν ἐν Αθήναις, δυσκολώτατον τεμάχιον ἕνεκα τῶν συχνοτάτων πεδαλισμῶν, ἰδίως εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ τόνου εἰς τὸ μεγάλο βάλς, ὅπου στιγμιαίως ἀλλάσσονται ὅλα τὰ pedals. Ἐπαιξε τὸ Concert τοῦ Μότσαρτ με τὰς δύο δυσκολωτάτας cadences, τὴν ὠραιωτάτην Φαντασίαν τοῦ Σουμπερτ, γραμμένην ἐπὶ ἀσματος, καὶ πέντε ἄλλας συνθέσεις, ἐν οἷς καὶ μίαν Neczurne του Hazzelmans.

Ἡ δ. Φ. Καίσαρη ἐδικαίωσε με τὴν μουσικὴν ἰδιοφυίαν της τὴν φήμην τῆς μουσικῆς οἰκογενείας εἰς ἣν ἀνήκει.

Εἰς τὴν αίθουσαν τοῦ «Παραναοῦ» ὁ ζωγράφος Δ. Κόλλιας ὁ ἐπὶ τὸ ἀρχαιώτερον ἔπωνομασθεὶς ἐν Ἀμερικῇ Κράτης εξέθεσε τὸ πρῶτον ἐν Αθήναις 120 ἔργα. Ἐσπούδασεν εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Ν. Υόρκης, τιμηθεὶς διὰ μεταλλίου, εξέθεσεν δὲ εἰς Ἀμερικανικὰς ἐκθέσεις. Ἐν Σικάγῳ εξέτελεσε μεγάλας συνθέσεις τοιογραφικὰς εἰς τὴν ἐκεῖ Ἑλληνικὴν λέσχην.

Τὰ ἔργα τοῦ κ. Κόλλιας εἰλημμένα ἐκ τοῦ φυσικοῦ εἶνε ὅλα ἑλληνικοῦ χαρακτήρος πλὴν ἐνός, τοῦ «Μεξικανοῦ» τυχόντος τιμητικῆς μνείας ἐν Σικάγῳ. Ὁ κ. Κόλλιας διαμείνας ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ ξένη αἰσθάνεται ζωηρὸν τὸν πόθον νὰ ἀναπαραστήσῃ τὴν πατρίδα του. Τὰ τοπεῖα της, αἱ παραδόσεις της τὸν ἐλκύουν. Εἰς μερικὰ ἐξ αὐτῶν, συνθετικὸν ἔχοντα χαρακτήρα, ἐκτιμᾷ τιστὴν προσπάθειαν ὅπως ἀποδώσῃ τοὺς παλμοὺς μιᾶς ἑλληνικῆς καθ' αὐτὸ ψυχῆς. Τὸ Τάμμα διὰ τὸν ἀγαπημένον, ἡ Προσευχομένη καλογραφαία, οἱ τρεῖς Μάγοι φανερῶνουν τὴν εὐλάβειαν ὅπως ἡ Σαπφώ, τὸ Εἰδύλλιον, ὁ Κεραμεικὸς τὴν ἀρχαίαν αἰσθητικὴν ἀνθήσιν. Με τὸ Χαλάνδρι, τὴν Κωπαῖδα, τὸ Ἐκκλησάκι τοῦ Κολωνοῦ μᾶς δίδει ὠραία τοπεῖα, ἐνῶ ἡ Καστέλλα, ὁ Σαρωνικὸς ὑπὸ τὸ σεληνόφωσκαὶ τὰ κοριτσάκια εἰς τὴν ἀκρογιαλιά πού τὰ κτυπᾷ ὁ ἄνεμος ἔχουν ἀρκετὴν θαλασινὴν ποιήσιν. Τὸ Ἄρμεγμα εἰς τὴν Ἐλευσίνα, ἡ Γρηὰ πού σιτίζει τὰς ὄρνιθας της μᾶς μεταφέρουν εἰς τὴν ἡρεμὴν ἀγροτικὴν ζωὴν

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Κόλλιας-Κράτης εἶνε ποικίλον καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶνε ὅλον ἐξ ἴσου τεχνικόν. Ὑπάρχουν εἰς τὴν τέχνην, οἱ ψυχροί, οἱ ἀκροβολογοὶ ἐκτελεσταί, ὅπως ὑπάρχουν οἱ αἰσθηματῖαι πνεύματα ἀνήσυχτα, παροσυρόμενα ἀπὸ τὴν ἰδίαν τάσιν, ὥστε ν' ἀμελοῦν τὴν τεχνικὴν ἀπόδοσιν. Ὁ κ. Κόλλιας Κράτης ἀνῆκει εἰς τοὺς δευτέρους. Δὲν ἔμπορεῖ τις ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ τοῦ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀγνότητα καὶ εὐγένειαν τῆς ἐμπνεύσεως.

Ὁ κ. Γ. Βῶκος συνάδελφος ἄλλοτε ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ καὶ λογοτεχνίᾳ ἐνεφανίσθη πρὸ 13 ἐτῶν ἔξαφνα...ζωγράφος, χωρὶς νὰ φοιτήσῃ εἰς καμμίαν σχολὴν, με ἰδικὴν του μελέτην τῶν χρωμάτων καὶ τῆς φύσεως ἀνεδείχθη ταχύτατα ζωγράφος με μίαν ἀντίληψιν αἰσθητικὴν, ὑπερникήσας τὰς δυσκολίας ἃς ἔχει τὸ σχέδιον καὶ ἡ προοπτικὴ. Καὶ παρήγαγε ἔργα εὐλικρινῆ, χωρὶς νὰ ἐκβιάζῃ τὴν ἐντύπωσιν με ἱμπρεσιονισμοὺς, ἀναγομένους μᾶλλον εἰς ταχυδακτυλογραφίαν. Οἱ πίνακές του, μικρῶν διαστάσεων ὅλοι, ἐμφανίζουν μίαν τέχνην προσωπικὴν.

Εἰκονίζει ὅ,τι αὐτὸς αἰσθάνεται καὶ ὅπως αὐτὸς τὸ βλέπει. Εἶνε ζωγράφος ὁστις ἤρχισεν ὡς ἐρασιτέχνης καὶ ἐξελίχθη εἰς ἐξ ἐπαγγέλματος καλλιτέχνην. Παρὰ τινὰς ἀπαραιτήτους ἴσως ἀτελείας εἰς τινὰς πίνακας παρουσιάζει ἔργα ἀξία πολλῆς προσοχῆς. Ὁ κ. Βῶκος ἔχει ἰδιαιτέραν κλίσιν εἰς τὸ τοπεῖον ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν πρέπει καθόλου ν' ἀπομακρυνθῆ. Φίλος τῶν ταξειδιῶν μᾶς δίδει διαφόρους φύσεις. Ἡ Ἀττικὴ, τὸ Πήλιον, τὸ Παρίσι ἀπετυπώθησαν με τὴν φύσιν των καὶ τὸν ἰδιάζοντα χαρακτήρα των. Καὶ ἐνῶ ἡ ἀτμόσφαιρα ποικίλλει κατὰ

τόπους, αὐτὸς δὲν ἀκολουθεῖ καμμίαν τεχνοτροπίαν, δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν ξένην ζωὴν. Εἶνε ὁ ἴδιος, ὁ Ἕλληνας. Μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του γίνεται μία μετουσίωσις εἰκόνων καὶ χρωμάτων μία ἀφομοίωσις τῆς ψυχῆς. Δι' αὐτὸ ἡ τέχνη του εἶνε ἰδιόρρυθμος, ἀφελὴς, παρθενικὴ ἢ πορεῖ νὰ εἴπῃ τις, ὡς πρὸς τοὺς τρόπους τῆς ἀποδόσεως καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπεξεργασίαν.

Μετὰ τριετίαν συνεχίζει ὁ διακεκριμένος καθηγητὴς τῆς ζωγραφικῆς κ. Μποκατσιάμπης τὴν ἐτησίαν (16ην) ἐκθεσιν εἰς τὸ ἀτελιέ του. Περιλαμβάνει ἡ ἐφετεινὴ 100 ἔργα ἐκ τῶν ὁποίων 60 νέα. Μία ἐργασία γόνιμος, ποιητικὴ φυσιολατρικὴ, ἢ ἀκούραστος ἐξακολουθεῖ ὁ συμπαθὴς Κερκυραῖος καλλιτέχνης. Ἐκ τῶν νέων ἔργων του τὰ ὅποια ἐλκύουν ἰδιαίτερος τὴν προσοχὴν μας, ξεχωρίζομεν τὸ Ἡλιοβασιλεμα τὴν Κέρκυραν ἀφ' ὑψηλοῦ με μίαν νέαν τεχνοτροπίαν. Εἶνε ἔργα ἔχοντα μεγάλην ἀξίαν ὡς ἐπίσης τὰ Χαράματα με τὴν νυκτερινὴν σιάν πλανωμένην ἀκόμη, ἕνας παραπλεύρως ἄλλος πίναξ, «Πρωῖνὰ σύνεφα» ἀποτελῶν ἐν ὁλόκληρον ποίημα. Ὁ κήπος τοῦ Μουσείου, τὸ Κόκκινον κατὶ καὶ τὸ Ἀλάτι εἶνε ἐπίσης ἔργα ἀξία πολλῆς ἐκτιμῆσεως. Πλούσιον τὸ τμήμα τῶν ὑδατογραφιῶν, περιλαμβάνει 37 πίνακας, ἐκ ὁποίων αἱ Λεῦκες, τὸ Καλαφάτισμα καὶ ἡ Κερκυραϊκὴ γωνία εἶνε τὰ ἀριστα.

Τὰ ἔργα τοῦ κ. Μποκατσιάμπης, εἶνε πολὺ συμπαθητικὰ, ἀποδίδουν τὴν φύσιν με ὅλην τὴν πολυποικίλον ὠραιότητά της. Εἶνε ὁ δεξιὸς πάντοτε τεχνίτης, ὁστις συνενώνει τὴν εὐγένειαν με τὴν παρατήρησιν. Τὰ ἔργα του ἔχουν ψυχὴν καὶ εἶνε χαρακτηριστικὰ εἰς ἔκφρασιν. Εἶνε ἔργα δεξιότητου τοῦ χροσπηροῦ, γνωρίζοντος πῶς νὰ βλέπῃ καὶ πῶς νὰ ἀποδίδῃ ὅ,τι βλέπει. Δ. Κ.

ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΘΙΑΣΟΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Παρουσίασε Γερμανικὰς φάρσες ἀρκετὰ χαρακτηριστικὰς, με σκηνὰς κωμικὰς, ἀλλὰ στερουμένας τῆς τσακίνικης καὶ σπινθηροβόλου ἐξυπνάδας, ἣτις διακρίνει τὰς Γαλλικὰς. Καλλιτέρα ἦτο ἡ τοῦ Ἀμερικανικοῦ κωμωδιογράφου Montgomery «Μπόμπυ πὲς τὴν ἀλήθεια» ἐξηγμένη ἐκ τοῦ σατυρικοῦ διηγήματος τοῦ Γάλλου

Bailleil. «Ἡ ἀλήθεια ἐπιμίαν καὶ μόνην ἡμέραν.» Μία διασκεδαστικὴ ἱστορία ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος στοιχηματίζει νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ 24 ὥρας καὶ ὑφίσταται διαφόρους περιπετείας καὶ παρεξηγήσεις.

Εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον παρεστάθησαν τὰ ἐξῆς ἔργα: Ἡ ἐπιστροφή τῶν Θεῶν, (Μωραϊτίνη) διὰ τὸ ὅποιον ἐπέδειξεν ὁ θίασος ἀστοργίαν, ἡ Πα-

τρεις» του Γερμανού Σίχγου σχετιζόν με τὸν διωγμὸν τῶν Χριστιανῶν ἐν Μ. Ἀσίᾳ, «Ἀφροδίτη» τὸ νεώτερον ἔργον τοῦ Νικοντέμι— ἕνας σύζυγος ὁ ὁποῖος, ὁπαδὸς τῆς ἐλευθερίας χωρίζει τὴν γυναῖκα του διότι δὲν τὸν ἀπατᾷ— ἢ «Κόρη τοῦ Τιμοθέου»— «Μὲς ἀπὸ τὸ βουρκο» τὸ «Μέντιουμ» εἰς τὸ ὁποῖον ἡ πρώτη πρᾶξις ἀρχίζει ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ ἔργου, «Θὰ καταφέρῃ τῇ Λόλα» τοῦ Μπουμέλια, τὸ «346 και μία» τοῦ Kadelburg, τὸ «Ἐτερον ἡμῖς» τοῦ Μπάχ, ἀκατάλληλα καὶ τὰ τρία.— «Ἄν βγῶ νικητῆς» ἀστυνομικὸν δράμα κατὰ διασκευὴν τοῦ κ. Λιδωρίκη, ἀτυχή, ἀμερικανικοῦ διηγήματος στηριζομένου εἰς τὴν ἀπώλειαν ἑνὸς δακτυλίου, ἢ «Φρίντα Μπρέμ» καὶ ὁ «Πεζὸς ποιητῆς» τοῦ Γκότζ.

Σχετικῶς καλλίτερα ἦσαν τὰ δύο Ἰταλικά δράματα «Τὰ πυροτεχνήματα» τοῦ Κιαρέλλι ἢ «Κόκκινη λάμπα» τοῦ Βερόνα. Ἐπαίχθησαν ἐπίσης ὁ «Τσαρλατάνος» τοῦ γνωστοῦ φιλανθρώπου καὶ ἑκατομμυριούχου Ρότσχιλντ— ἕνας καταπέλτης κατὰ τῶν ἀσυνειδήτων ἰατρῶν καὶ τὸ «Μοιραῖον» τοῦ Μερέ, Ρωσικῆς ὑποθέσεως στερούμενον ψυχολογίας. Μία τρίπρακτος κομεντί τοῦ κ. Συνοδινού «Ἐσὺ φταῖς» ἦτο ἀρκετὰ χαρακτηριστικὴ. Μία ζηλότυπος σύζυγος βασανίζει μετὰ τὰς ὑποψίας τῆς τὸν ἄνδρα τῆς, ὃν ἐξωθῆ χωρὶς νὰ θέλῃ εἰς ἀπιστίαν.

Ἐβραῖος—Παρισινὸς Μπερστιάιν ἐνεωτέρωσε εἰς τὴν «Ἰουδήθ» τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐξέλεξεν διὰ τὴν τιμητικὴν τῆς ἢ κ. Κοτοπούλη. Ἡ βιβλικὴ δραματικὴ ἱστορία τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ τοῦ Ὀλοφόνου ἐξελίσσεται πολὺ συγχρονισμένη, μέχρι λυγρισμοῦ. Ἡ ἐκτέλεσις ἐξαιρετικῶς ἱκανοποιητικὴ. Ἡ κ. Κοτοπούλη μετὰ τὸ ὑπέροχον τάλαντό τῆς, ὁ κ. Ἀποστολίδης ἀντάξιός τῆς πρωταγωνιστῆς μετὰ τὴν δραματικὴν φωνὴν καὶ τὰς καλλιτεχνικὰς κινήσεις, ἢ κ. Λούη μετὰ τὸ πλαστικὸν σῶμα, ὑπῆρξαν ἢ τριὰς, ἢ ὁποῖα ἐστήριξε τὸ ἔργον. Ἡ μετάφρασις, μισοβάροβαρος. Τὸ κοινὸν παρηκολούθησε μετὰ πολὺ ἐνδιαφέρον τὴν παράστασιν, ὥστε ν' ἀκουσθῆ ἀδιόρθωτος καλαμπουριστῆς νὰ λέγῃ ἐρωτηθεὶς ἂν ἔχῃ κόσμον ἢ «Ἰουδήθ»: ὄλο φέρνει.

ΘΙΑΣΟΣ ΚΥΒΕΛΗΣ

Τὸ πρωτοτυπώτερον εἰς τῶν παρασταθέντων εἰς τὸ Κυβέλειον ἔργον ἦτο ἡ Ἡδονὴ τῆς τιμιότητος τοῦ Πιραντέλλο. Ἔργον πολὺ δυνατὸν, ψυχολογημένον, τοῦ ὁποῖου ὅλη ἡ δράσις

συγκεντρῶται εἰς μετὰ μίαν ἠθικοφιλοσοφικὴν διδασκαλίαν ἑνὸς ἰδιοτρόπου κοινωνιολόγου, ὅστις ἄλλοτε ἐλοξοδρόμησε ἀπὸ τὴν ἠθικὴν, ἀλλὰ τώρα εἶνε τίμιος καὶ σώζει τὴν τιμὴν μιᾶς κόρης, ἀπαλάσσει αὐτὴν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν εἰς ἣν τὴν ἐνέπλεξεν εἰς ἀσυνείδητος ἀριστοκράτης. Λέχεται πρὸς συγκάλυψιν τοῦ σκανδάλου— ἢ κόρη πρόκειται νὰ τεκνοποιήσῃ— νὰ γίνῃ σύζυγος κατ' ὄνομα μόνον, ἀλλ' ἐν τέλει κατατῆ διὰ τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἠθικολογίας τὴν ἀτυχήσαν γυναῖκα καὶ τὴν ἐξαγνίζει ὡς πραγματικὸς σύζυγος, ἀντικαθιστῶν εἰς τὴν καρδίαν τῆς τὸν διαφθορεαύστis εἶνε ὕανδρος.

Ἐπειὶ μεθῶ. Εἶνε ὁ τίτλος ἑνὸς ὠραίου τραγουδιοῦ τὸ ὁποῖον ἀπαγγέλει καὶ τραγουδεῖ συγχρόνως ὁ κ. Κλέων Τριαντοφύλου ὁ Attic. Ἀπὸ δρᾶματοποίησε. Ἡ ὑπόθεσις καλὴ, ἀλλὰ ἀτελῆ γράμμην. Εἰς μίαν ταβέρναν μιὰ Ἀποκρητικὴ νύχτα ἕνας δημοσιογράφος ὁ ὁποῖος ἔγινε ἀλκοολικὸς ἀπὸ τὴν ἀτυχὴ ἀγάπη του πεθαίνει ἐνῶ ἡ φίλη του γλεντᾷ μετὰ μίαν παρῆσαν. Ὑπενθυμίζει τὸ «Ζουμπιρί».

Ἡ «Θεατρίνα» ἔργον διδακτικὸν διὰ τοὺς καλλιτέχνas οἱ ὁποῖοι παρὰ τὴν ἡλικίαν τῶν ἐξακολουθοῦν νὰ παίζουν ἐπὶ σκηνῆς, καὶ ὁ «Χορευτῆς τῆς κυρίας»— σάτυρα τῆς χορομανίας ἀμφότερα τῶν κ. Πετροκοκίνου καὶ Μπασκέ. «Καὶ ἔσονται οἱ δύο»— ἀρκετὰ ἐξυπνον ἀλλὰ ἀκατάλληλον. Ἡ «Σιμόνη» τοῦ κ. Μαυρουδῆ— ἕνας τύπος Παρισινῆς τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου. «Χήρα μάνα». Μονόπρακτον δράμα τοῦ κ. Βλαχογιάννη, τὸ πρῶτον ἐμφανιζομένου ὡς δραματικοῦ συγγραφέως. Πρόκειται περὶ ἑνὸς τύπου μητρὸς, ἣς ἢ σκληρότης ὑπερβαίνει τὰ ὄρια καὶ τοῦ παιδίου. Μία κωμωδία παιχθεῖσα ταυτοχρόνως ὁ «Γεωπόνος» κατὰ διασκευὴν τοῦ διηγήματος τοῦ Μάρκ Τουαίν ἤρρεσε πολὺ. Δύο κωμωδία τὸ «κοτέτσι» καὶ «τὸ τομάρι» ἀνηθικώταται. Ὁ κ. Οἰκονόμου ἐπαίξεν ἐκτάκτως εἰς Γερμανικὸν μονόπρακτον Ὁ «Ἐμπρηστής»: Ὑποδύεται δύο πρόσωπα δύο ἀδελφῶν. Ἡ ὑπόκρισις ἦτο ἀριστοτεχνικὴ, ἀλλὰ τὸ ἔργον,— μιὰ παρέλασις μαρτύρων ἐνώπιον ἑνὸς ἀνακριτοῦ— μακρὸν καὶ κουραστικόν.

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Εἰς τὸ πρῶτον Βασιλικὸν ἐπαίχθη ἢ «Φαρμακωμένη» τετράπρακτον δράμα ἐμπνευσμένον κ. τοῦ ὁμώνυμου ποιήματος τοῦ Σολωμοῦ, ὅστις ἐμφανίζεται ἐπὶ σκηνῆς. Ὁ δράστης τοῦ ἔργου

παρέμεινεν ἄγνωστος.

Τὸ περιοδικὸν «Χαμόγελο» διωργάνωσε δύο ἀπογευματινὰς μετὰ πρωτότυπα μονόπρακτα νεαρῶν ἑρασιτεχνῶν, ὧν τινὲς καὶ μετέσχον τῆς παραστάσεως. Οἱ Γαμοὶ τοῦ θανάτου καὶ τὸ «Νεκρικὸ ἐμβατήριον» ἦσαν ἀτεχνοὶ ἀτυχεῖς ἀπόπειραι. Τὸ «Αἷμα» καὶ αἱ «Θυσίαι» δὲν εἶχαν πρωτοτυπίαν καμμίαν, ἀνεκτὰ ὁλωσθήποτε. Ἐπαίχθη καὶ ἕν κωμικὸν παίγνιον τῶν κ. κ. Λάσκαρη— Ἀγέλαστου, εἰς τὸ ὁποῖον παίζουν ῥόλον τὰ γυαλιὰ ποὺ τὰ ἔχανε ἕνας μύωψ καὶ τὰ φορεῖ ἕνας ὄξυδερκῆς.

ΕΡΓΑ ΓΚΙΝΙΣΑ

Ἐπὶ θίασος Φύρστ-Παλαιολόγου μᾶς παρουσίασε εἰς σειρὰν παραστάσεων μονόπρακτα φρικιαστικὰ δράματα τοῦ Γκράν Γκινιὸλ καὶ φάρσες τῆς Μονμάρτης. Ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν μᾶς ἔκαμαν τὴν ἐντύπωσιν τρόμου καὶ φρίκης ἢν ἐπεδίωκον. Παρεστάθησαν ἢ Κακὰ ὦρα, τὰ 50,000 δολλάρια, ὁ Γυναικῆς, τὸ Χέρι τῆς μαϊμοῦς, Μιὰ νύχτα στὸ καταγῶγιον, τὸ Φρικτὸ λάθος. Ἐκ τῶν τίτλων ἐννοεῖ τις τὰς ὑποθέσεις Ἄνωτερα ἦσαν τὰ καὶ ἄλλοτε παρασταθέντα «Τρεῖς μάσκες» καὶ «Πετρος Καροῦζο». Ἀπὸ τὰς κωμωδίας τὸ Στραβιδάριον, ἢ Ροζαλία, ἕνας παρᾶξενος ζωγράφος, ἕνα φλυτζάνι τσάι, τῆς νύχτας τοῦ καμώματα, Μιὰ νύχτα στὸ Ξενοδοχεῖον εἰς ἃς εὐχαρίστως τὸ κοινὸν παρηκολούθησε τὸν σπανίως ἐμφανιζομένον κωμικὸν κ. Ε. Χέλμην.

ΟΠΕΡΕΤΤΑ

Ἐπαίχθησαν ξένα ἔργα ἢ «Φρασκουίτα», τὸ «Μαῦρο ῥόδο» τοῦ Γκέτσε, ὁ Χορὸς τῆς τύχης καὶ ἢ «Θερινὴ νύχτα» τοῦ Στόλτς, ἢ «Μασκωτίτσα» τοῦ Μπρουμέ, ἢ «Γιαπωνέζα» τοῦ Ἀσσερ-Τέσσαρες δὲ ἑλληνικαὶ ἀποτυχεῖσαι ὅλαι.

Ἐκ. Σακελλαρίδης ἀπεκήρυξε ὅλην τὴν προηγουμένην ἐργασίαν του, ὡς προῖον ἐπιχειρή-

— 3 — ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ — 3 —

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Εἰς τὴν Ἐκθεσὶν τῆς Βελγικῆς τέχνης εἰς Tuilleries τῶν Παρισίων ἐξετέθη εἰς πίναξ τοῦ Ἑλλήνου ζωγράφου Περικλέους Πανταζῆ θανόντος τῷ 1884 ἐν Βρυξέλλαις. Ὁ Πανταζῆς εἶχε ζωγραφίσει ἀρκετὰ

ἔργα, τοπεῖα, θαλασσογραφίας, ἐσωτερικὰ καὶ νεκρῶν φύσιν. Ἦτο μαθητῆς τοῦ Chintreuil καὶ τοῦ Corbet ἐν Παρισίοις, προτοῦ μεταβῆ εἰς Βρυξέλλας. Εἰς τὸ Μουσεῖον Βρυξελλῶν ὑπάρχει ὁ πίναξ τοῦ L'enfant au coq.

Εἰς τὸν «Ἀπόλλωνα» ἐπαίχθη ἢ διακοσίας παραστάσεις ἀριθμησάτα εἰς τὸ Παρίσι ὁπερέττα τοῦ Κριστινέ «Dedé». Ἐχει πεταχτὰ τραγουδάκια ἀλλ' ἢ ἐκτέλεσις κατέστησε σχεδὸν ἄγνωστον τὸ ἔργον ἐξελληνισθέν. Λίαν ἐπιτυχῆς ἐμφάνισις ἦτο ἢ τοῦ Πλούτη, ὅστις ἐπαίξε μετὰ πολὺ μπριο.

«Ο ΝΕΡΩΝ»

Εἰς τὸ Ἔθν. θέατρον ἐπαίχθη ὡς τιμητικὴ τοῦ κ. Ροζάν διὰ πρώτην φοράν ὁ «Νέρων», ρωμαϊκὴ τρίπρακτος τραγωδία τοῦ κ. Ν. Λιβραδά, διὰ πρώτην φοράν ἐμφανιζομένου ὡς δραματικοῦ συγγραφέως. Ἡ ἀναπαράστασις τοῦ ρωμαίου Ἀυτοκράτορος ὃν ἐχαρκτηρίζε ἀντίθεσις χαρακτήρων, ἦτο δυσχερὲς ἔργον ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως. Ὁ συγγραφεὺς περιορίσθη εἰς μίαν παρέλασιν τῶν ἐγκλημάτων του, χωρὶς νὰ ἀπασχολῆθῆ μετὰ κεντρικὴν τινα ἰδέαν, ἥτις ὑποπορεύει αὐτῷ στάδιον πρὸς ἀνέλιξιν πλοκῆς. Τὸ ἔργον εἶνε ἐν τούτοις πολὺ χαρακτηριστικόν, γραμμένον μετὰ δύναμιν καὶ βαθεῖαν γνώσιν τῆς ἀναπαριστωμένης ἱστορικῆς ἐποχῆς. Ἡ σκηνὴ τοῦ Νέρονος καὶ Ἀποστόλου Παύλου— δύο ἀντιθέτων κόσμων— ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ἐξαιρετικὴν, ἐν γένει δὲ ἢ τραγωδία εὐμοιρεῖ ἐνδιαφέροντος. Ἡ ὑπόκρισις τοῦ κ. Ροζάν δυνατὴ, ψυχολογημένη, ἐξικνουμένη εἰς τινα σημεία εἰς ἐπίζηλον ὕψος δραματικότητος. Ἡ δ. Ἐφη Ἄγρα, ἦν μετὰ συμπαθείας ἐπανεῖδε ἐπὶ σκηνῆς ὁ φιλότεχνος κόσμος ἢ διεκρίθη ὁ κ. Κόκκος ἐπίσης πολὺ καλός. Τὰ ἄλλα πρόσωπα, ἀκατάλληλα, ἠδίκησαν τὸ ἔργον.

— Ἀπέθανεν ἐν Λοζάνῃ ὁ Κερκυραῖος ζωγράφος **Μάριος Ζαβιτσιάνος**, ἐν ἡλικίᾳ 40 ἔτη. Ἀφῆκε ὀλίγα ἔργα τὰ ὁποῖα κοσμοῦν αἰθούσας καλλιτεχνικάς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Εὐρώπῃ. Εἶχε λεπτήν ἀντίληψιν τοῦ ὄραίου καὶ ἦτο πολύ εὐσυνείδητος. Διακρίθη ἰδίως διὰ τὰ *eaux-forts*.

— Δύο πολεμικά ἔργα τοῦ κ. Προκοπίου ἠγόρασεν ἡ σχολή τῶν Ἑδελπίδων ἀντὶ 65.000 δρ.

— Μετὰ τετραετείς σπουδὰς ἐν Παρισίοις ἐπανήλθεν ὁ ζωγράφος κ. Μπισκίνης.

— Ὑπὸ ἐπιτροπῆς τῆς πόλεως Λάρινας ἀπεφασίσθη εἰς τι σημεῖον τῆς ἀκτῆς ἡ ἀνέγερσις προτομῆς τοῦ Κίμωνος τοῦ μεγάλου Ἀθηναίου στρατηγοῦ τοῦ ἐν Κύπρῳ τελευτήσαντος. Τὴν προτομὴν ἐξετέλεσεν εἰς ὑπερφυσικὸν μέγεθος ὁ γλύπτης κ. Γ. Ἀλεξανδρόπουλος. Στιρίζεται αὕτη ἐπὶ πτερύγων κολοσσαίου ἀετοῦ, ἔχει δ' ἐκτελεσθῆ ἐπὶ τῇ βάσει ἀρχαίου νομίσματος.

— Ὁ κ. Δ. Πελεκάσης ἀνέλαβε τὰς καλλιτεχνικάς ἐργασίας τοῦ ἐν Λοζάνῃ ἀνεγερθέντος ὀρθοδόξου ναοῦ.

— Ἐν τῷ νέῳ μεγάρῳ τῆς Πολυκλωνικῆς Ἀθηνῶν ἠ' ἀνεγερθῆ προτομὴ τοῦ Πιστέρου, ἦν φιλοτεχνεῖ ὁ κ. Μπονανός.

— Ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας νὰ ῥυθισθῇ τὸ πῆριον ὑποβληθὲν ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτοῦ ὑπόμνημα περὶ τῆς διὰ νομοθετικῶν μέτρων λύσεως τοῦ καλλιτεχνικοῦ ζητήματος, ἥτοι τὴν ἴδρυσιν διαρκῶς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Βουλῆς, τὴν ἀνέγερσιν 40 ἐργαστηρίων ἐπὶ τῆς Πνυκῆς, τὴν ἴδρυσιν ὁ καλλιτεχνικῶν σταθμῶν εἰς νήσους καὶ ἀρκετὰς περιφερείας διὰ νὰ μελετοῦν τὴν ἐλλ. φύσιν καὶ ζωὴν αἰ καλλιτέχναι, τὴν σύστασιν καλλ. συμβολίου, τὴν ἀποστολὴν ὑποτρόφων εἰς Εὐρώπην καὶ τὴν ἀνάθεσιν τῶν ἀγιογραφῶν ἐν τοῖς ναοῖς εἰς διπλωματούχους μόνον καλλιτέχναις καὶ ὄχι εἰς πρακτικούς ἀγιογράφους. Φαίνεται ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν θὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς πόθους τῶν καλλιτεχνῶν.

— Παρεκδιήμετὸν ἐνταῦθα ὁ ἐν Μονάχῳ Ἕλληνας ζωγράφος κ. Ζαῖρης ὅστις προσεσχῶς θὰ διοργανώσῃ ἐκθεσὶν τῶν ἔργων του. Ὁ κ. Ζαῖρης ἀπὸ εἰκοσαετίας διαμένων ἐν Μονάχῳ ἔχει ἐκθέσει κατ' ἐπανάλειψιν ἐκεῖ ἔργα του, τιμηθεὶς διὰ μεταλλίων καὶ κριθεὶς εὐμενέστατα ὑπὸ τῶν ξένων τεχνοκριτῶν.

— Διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Α. Καλοῦδης κενωθεῖσης θέσεως καθηγητοῦ ἐν τῇ Καλλ. σχολῇ ἐγένετο διαγωνισμὸς οὗ μετέσχον οἱ κ. κ. Κ. Παρθένης Ν. Λύτρας καὶ Σ. Παπαναγιώτου. Ἡ κριτικὴ ἐπιτροπὴ ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν κ. κ. Ἰακωβίδου, Μποκατσιάμπη, Ε. Θωμοπούλου Βικάντου καὶ Μαθιοπούλου. Ὑπὲρ τοῦ κ. Λύτρα ἐψήφισαν οἱ κ. κ. Ἰακωβίδης, Μποκατσιάμπης καὶ Βικάντος. Ὡς συγκλητῶνας ὁ κ. Λύτρας τὴν πλειοψηφίαν θὰ διορισθῇ. Ὁ κ. κ. Ρέλλος καὶ Γερμανιώτης ἄγνωστον δι' τι ἀπεκλείσθησαν τῆς ἐπιτροπῆς.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

— Ὁ κ. Τιμ. Ἀμπελάς ἐξελέγη ἐπίτιμον μέλος τῆς Ἐταιρείας τῶν θεατρικῶν συγγραφέων.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ Κωνστ. Παπαμιχαλό-

πουλος Πρόεδρος τῆς Γεωγραφικῆς Ἐταιρείας, τοῦ Πανελληνίου Γυμναστικοῦ συλλόγου καὶ πρώην ὑπουργὸς τῆς Παιδείας. Ἦτο εὐρείας μορφώσεως ἀνὴρ καὶ λίαν φιλόπατρις. Εἶχε γράψῃ ἐντυπώσεις ὁδοιπορικὰς μελέτην ἱστορικὴν περὶ Κων/πόλεως καὶ ἄλλα ἔργα.

— Ἀπέθανεν ὁ λόγιος καὶ δημοσιογράφος Γεώργιος Τσοκόπουλος, ἀρχιουντάκης τῆς Ἐστίας, γράψας θεατρικὰ ἔργα, Βυζαντινὰς μελέτας καὶ χρονογραφίαν.

— Τὸ Γαλλικὸν φιλολογικὸν περιοδικὸν «Fructidor» εἰς τὸ τελευταῖον τεύχος του δημοσιεύει τρία περὶ ποιήματα τοῦ κ. Δ. Καλογεροπούλου ὑπὸ τὸν τίτλον «Τριλογία» κατὰ μετάφρασιν ἐπιτυχτοῦ κ. Aty René d' Yvermont.

— Τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων διοργάνωσε διὰ τὸν χειμῶνα σειράν διαλέξεων κατὰ Τετάρτην μὲ θέματα ἱστορικά, φιλολογικὰ καὶ φιλοσοφικά. Ὁμιλεῖται οἱ κ. κ. Τανάγρας, Γ. Σωτηρίου, Ξενοπούλου, Κουρτίδης καὶ αἱ κυραὶ Τριανταφυλλίδου, Δάφνη, Λάνου καὶ Παρρέν.

— Παλαίμαχος ἀγωνιστῆς τῆς δημοσιογραφίας καὶ ἔνθερος πατριώτης ὁ Σταύρος Βουτυράς ἀπέθανεν σχεδὸν λησιμονημένος εἰς μίαν γωνίαν τοῦ Φαλήρου.

Γεννηθεὶς ἐν Βουτύρῳ τοῦ Καρπενησίου τῷ 1841, μετέβη εἰς Κων/πολιν σπουδάζας εἰς τὴν Μεγ. Σχολὴν τοῦ Γένους, ἐδίδαξε ἐπὶ τινα καιρὸν εἰς ἐν προάστειον καὶ τῷ 1861 προσελήφθη ὡς συντάκτης τῆς «Ὀμονοίας» ἐνῶ ταυτοχρόνως μετὰ τοῦ Βασιάδου ἴδρυσεν τὸν Ἑλ. Φιλολογικὸν Σύλλογον. Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1867 ἐξέδωκε τὸν «Νεολόγον» ἀλλ' ἔνεκα τῆς θαρραλέας πολιτικῆς του συγκότατα διεκόπητο ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς λογοκρισίας. Τῷ 1897 ἀπηλάθη ἐκ Κων/πόλεως καὶ κατέφυγεν εἰς Ἀθήνας ἐουρέχισεν τὴν ἐκδοσὶν τοῦ «Νεολόγου» ἐπ' ἀρκετὸν ἀλλ' ἀπεχώρησεν τῆς δημοσιογραφίας καὶ ἐπεδόθη εἰς φιλολογικὰς καὶ ἱστορικὰς μελέτας. Μετέφρασε τὸν Τορκουεμάδαν τοῦ Οὐγγῶ, τὴν «Φαίδραν» τοῦ Ρακίνα τὸν Σλουμπερζέ καὶ συνέγραψε μέγα ἱστορικὸν καὶ Γεωγραφικὸν Λεξικὸν ἐξ 9 τόμων. Διέμενεν ἐν Ἀθήναις ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους ὅτε διὰ τετάρτην φορὰν ἀπηλάθη ἐκ Κων/πόλεως. Ἐσχάτως εἶχε χάσῃ τὴν ὄρασιν. Ἡ κηδεὶα του ἐγένετο δημοσίᾳ δαπάνῃ.

— Δι' Ἐπαναστατικῶν διατάγματος ἀπενεμήθη τὸ Ἔθν. Ἀριστεῖον τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν ἀνευ χρηματικῆς ἀμοιβῆς ἀλλὰ μετὰ 5.000 δρ. εἰς ἕκαστον διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ μεταλλίου, εἰς τοὺς ἐξῆς λογοτέχναις: I. Ψυχάρην, Α. Πάλην, I. Βλαχογιάννην Δημ. Βουτυράν, Δ. Γρ. Καμπούρογλου, Μ. Μαλακάση Σ. Μετάν, Π. Νιοβάναν Γ. Ξενοπούλου (ἐπὶ τέλος) Ζ. Παπαναγιώτου, Πορφύραν Ε. Λυκοῦδην, Σ. Σκίπην, Ἰ. Τριανταφυλλοῦ, καὶ Π. Χόρν. Ἐπίσης εἰς τὸν ζωγράφον κ. Κ. Μαλέαν εἰς τοὺς μουσουργοὺς κ. κ' Μ. Βάρβογλην καὶ Αἴμ. Ριάδην καὶ εἰς τὰς ἠθοποιούς κ. κ. Κυβέλην Θεοδορίδου καὶ Μαρίαν Κοτοπούλη. Ἡ ἀπονομὴ θὰ γίνῃ ὁμαδικῶς προσεσχῶς. Κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Διατάγματος ἡ ἀπονομὴ γίνεται «πρὸς μερικὴν τουλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος θεωρητικῆς τοῦ πράγματος δηλ. ὅπως τιμηθῶσι ἐγκαίρως ὁποσδήποτε πάντες οἱ ἀπὸ μακροτέρου ἤδη χρόνου καθιερωθέντες διὰ τῆς κοινῆς ἀναγνωρίσεως ἀριστεῖς τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Τέχνης ἐν πάσῃ αὐτῆς ἐκδηλώσει».

Ἐκ τῶν νέων ἀριστειούχων ὁ κ. Λυκοῦδης ἐδήλωσε ὅτι τὴν ἐκ 5000 χρημάτων προσφέρει ὑπὲρ τῶν ἀναπήμων πολέμου. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν τὸν ἐμμοῦντο καὶ οἱ λοιποὶ ἐν ἀριστείῳ συναδέλφοι του. Γενικῶς ἐπεκρίθη ἡ ἀπονομή, διότι περιέλαβε μόνον σχεδὸν μαλλιαροὺς καὶ ἀνευ μεγάλης ἀξίας λογίους, ἐνῶ παρηγωνίσθησαν ἀπ' ἑτέρου συγγραφεὶς πολὺ ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους τῶν τιμηθέντων ἢ μᾶλλον προτιμηθέντων. Λέγεται ὅτι κλυοφορεῖται καὶ νέος πίνυξ συμπληρωματικός.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Συνεχίζων ὁ κ. Κολλάρος τὴν σειράν τῶν Ἀπάντων τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου ἐξέδωκε τὰ «Στάχνα καὶ Παπαρούνες» καὶ «τὸν Κόσμον καὶ τὸν Κοσμίαν». Τὸ πρῶτον περιλαμβάνει φιλολογικὰ καὶ κοινωνικὰ χρονογραφήματα, μικρὰς κριτικὰς μελέτας, αἰσθητικὰς, γλωσσικὰς, χρονογραφικὰ διηγήματα, γραφέντα ἀπὸ τοῦ 1900—1910. Τὸ δεύτερον εἶναι μυθιστόρημα, δημοσιευθὲν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ «Ἔθνος».

* *

Ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Μ. Ζηκάκη. Ἐξεδόθησαν ἡ «*Εὐθυσμη ζωὴ*», τὰ ἐκλεκτότερα χρονογραφήματα τοῦ κ. Π. Νιρβάνου, ὅσα ἐκφεύγουν τῆς καθημερινῆς ἐπιχειρητικῆς καὶ ἔχουν φιλολογικὴν ἀξίαν, καὶ ὁ «*Μάριος*» μυθιστόρημα τοῦ κ. Η. Βουτυρίδου. Εἰς δὲ τὴν σειράν τῶν μεταφράσεων Ὁβιδίου «*Ἐρωτικὴς ἐπιστολὴς*», Τουργζένιεφ «*Οἱ δύο φίλοι*» καὶ Ἀ. Ζολᾶ «*Πιστὴ καρδιά*» μυθιστόρημα.

* *

Εἰς τὰ δύο τελευταῖα ἔργα του, ἐν ἑμμετρον «*Τὰ δειλινὰ*» καὶ ἐν πεζῶν «*Ἡ μικροῦλα*» ὁ κ. Δ. Παπαδόπουλος ὁ Τυμφορηστὸς ἐμφανίζεται καλλιερῶν μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου ἀμφότερα τὰ λογοτεχνικὰ εἶδη. Ἡ ἔρμα, ἀπλᾶ, αἰσθηματικά, ἀφελή.

* *

Ἄγγελικὴ. Διηγήματα Στάνουρας Μαριζέτου. Τὰ διακρίνει μία ἀνεπιτήδευτος, ἀυθόρητος ἀφήγησις, καταλλήλῳτατα πρὸς ψυχικὴν διαμόρφωσιν τῆς νεαρῆς ἡλικίας. Καίτοι σκοπὸς μᾶλλον παιδαγωγικός, διακρίνεται ἡ συγγραφεὺς, διὰ τὸ ὕψος τῆς τὸ ὅποιον ὑπ' ἴσχειται ἐπιτυχίαν καὶ εἰς θέματα ἀνωτέρας κοινωνικῆς ἀντιλήψεως.

* *

Ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλεξ. Φυλαδελεφῆς ἐξεδόθη μελέτη περὶ τῶν νεωστὶ ἀνακαλυφθέντων ἀναγλύφων εἰς τὸν Θεμιστόκλειον περιβόλον τῆς πόλεως Ἀθηνῶν.

* *

Πρωϊτικὴς ἱστορίαις ὑπὸ Ἰουλίᾳ Δραγοῦμη. Εἰς δύο τόμους εἰκονογραφημένους, ἐκδοθέντας ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Σιδέρη ἡ κ. Δ. περιελαβεθῶν διηγήματα, ὅλα ἔμπνευσμένα ἀπὸ τὸ ὄρατον νηοῦ τοῦ Σαρονικοῦ. Μὲ ἀπλοτήτα γραμμένα, διακρίνονται διὰ τὴν ἠθογραφικὴν ἀξίαν τῶν καὶ τὸν γνήσιον Ἑλληνικὸν χαρακτήρα. Ἀνεγινώσκονται μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον.

Τοῦ Μίρκου Φωσκόλου (1669) ἡ ἀνέκδοτος κωμῶδία «*Φορτουνᾶτος*» ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Ἐλευθερουδάκη. Τὸ κείμενον δημοσιεύεται διὰ πρῶτην φορὰν ἐκ τοῦ ἀντιγράφου τοῦ ποιητοῦ, ἐπιμελεῖται

τοῦ κ. Σ. Ξανθοῦδιδου, ὅστις καὶ ἐπιτελοφόρησε τὸ ἔργον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου προσώπου, καθότι ὁ συγγραφεὺς ἀφῆκε τὴν κωμῶδιαν του ἀνεπίγραφον. Προτάσσεται διαφωτιστικὴ εἰσαγωγή τοῦ κ. Ξανθοῦδιδου.

* *

Δύο διηγήματα τοῦ ἀποθανόντος προῶρος διηγηματογράφου *Κώστα Χατζοπούλου*, τὴν «*Ἀγνιώ*» καὶ τὸν «*Ἀνάρτην*», ἐξέδωκεν ὁ κ. Ἐλευθερουδάκης, μὲ κριτικὸν πρόλογον τοῦ κ. Κ. Παλαμά περὶ τοῦ ὅλου ἔργου τὸ συγγραφέως, ποιητικοῦ καὶ διηγηματικοῦ

* *

Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐκδότου κ. Ἀγγ. Κασιγύνη ἐξεδόθησαν: «*Ἰσαβέλλα*» τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου μυθιστόρημα ἡ μᾶλλον τραγωδία ἐκτυλισμένη ἐντὸς εἰκοσιτετραῶρον. Ἐνας ἐξαγνισμὸς τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τῆς ἀμειλίχου Μοίρας. *Τὰ πρῶτα βήματα τοῦ Καίσαρος Βοργία*, τοῦ Ζαν Ρισπέν κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Γ. Ἀρβανιτάκη διήγημα.

* *

Ἀφρικανικὸς Ἰλιγγος. Νεώτατον ρεαλιστικὸν μυθιστόρημα τοῦ Ἐδμάνδου Haraugourt, κατὰ μετάφρασιν Μπελ. Λογοτεχνικὴ βιβλιοθήκη «*Μελίσσης*». Εἶνε τὸ ἡμερολόγιον ἐνὸς ἀξιωματικοῦ.

* *

Τὸ *Πράσινο ἡμερολόγιον*. Ἔτος Α'. 1924. Μικρὰ διηγηματάκια εὐχάριστα, ἐντυπώσεις ἐνδιαφερούσαι, σκέψεις χαριτωμένες, μία κωμῆλη μὲ βομβοῦν πνεῦμα δικὸν μας καὶ, περισσότερο, ξένο. Ἡ ἐκδοσις φιλόκαλος.

Λόρδου Βύρωνος *Ὁ Κουρσάρος*. Μετάφρασις Λεωνίδα Ραζέλου. Ἐπικαίρως πρὸς τὴν συμπληρομένην ἑκατονταετίαν ἀπὸ τῆς καθόδου τοῦ Βύρωνος εἰς τὸ Μεσολόγγι δημοσιεύεται πλήρης ἑμμετρος μετάφρασις τοῦ ποιήματός του, τοῦ ὁποίου θέμα εἶνε ἡ σκλαβωμένη Ἑλλάς. Ὁ μεταφραστὴς ἐτήρησεν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν στίχων τοῦ πρωτοτύπου, καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἀνομοιότητας τοῦ στίχου, ἐχρησίμωσε δὲ τὰ δεκαεξασύλλαβα, ὡς προσαρμοζόμενα καλλίτερα εἰς τὸ εἶδος καὶ τὸ θέμα τοῦ ἔργου. Προσεπάθησε νὰ εἶνε ἡ μετάφρασις τόσο ἐλευθέρα ἵνα ἐπιτρέπεται διὰ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ τοῦ πρωτοτύπου καὶ τόσο ἀκριβὴς καὶ πιστὴ, ὅσον χρειάζεται διὰ νὰ μὴ εἶναι ψυχρὰ καὶ δουλική. Καὶ τὸ κατορθώσεν ὁ μεταφραστὴς, ὅστις ἀπέδωκε τὸ ὄρατον καὶ παθητικὸν ποίημα μὲθ' ὅλως ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας.

Υπό του έκδοτικού οίκου Γ. Βασιλείου ἐξεδόθησαν εἰς β'. ἔκδοσιν τὰ «*Διηγήματα τῆς Στάνης*» ἔνδεκα ἐν ὄλῳ, τοῦ κ. Χ. Χρηστοβασίλη. Ὁ γνωστός διὰ τὴν ἠθογραφικὴν του δύναμιν διηγηματογράφος μᾶς μεταφέρει εἰς τὴν ἀγροτικὴν ζωὴν ἢν τόσον βαθειά γνωρίζει καὶ τόσον πολὺ αἰσθάνεται. Τὰ διηγήματά του εἶνε ὅλα εὐλημμένα ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴν Ἡπειρόν.

Βασιεὺς καὶ καινούργιες ἰδέες μελέτη τοῦ ἐν Πόρτ Σάιτ διδάκτορος κ. Α. Σκουροπούλου. «*Ἐκδόσεις Γραμμάτων*» τοῦ Στ. Πάγου. Ἀξιανάγνωστον βιβλίον ἂν καὶ τὸ γλωσσικόν του ἰδίωμα δὲν εἶνε τὸ προσηκόν πρὸς τὰς ἀναπτυσσομένας θεωρίας. Ἡ μελέτη περιλαμβάνει 13 θέματα φιλοσοφικὰ καὶ κοινωνιολογικὰ τὰ ὁποῖα εἶνε μεθοδικῶς καταταγμένα καὶ μὲ πολλὴν σαφήνειαν ἐντίθενται.

Ἀπὸ φωτιῆς. Οἰκγενειακὸν τρίπρακτον δράμα τοῦ κ. Α. Χατζηλασπόλου, διευθυντοῦ τοῦ «*Ἔωνος*» βραβευθὲν εἰς τὸν Καλοκαιρινὸν διαγωνισμόν.

Ὁ «*Φυσιολόγος*» καὶ σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τὰς ἀποκρῦφους ἐπιστήμας, μελέτη ἱστορικὴ τοῦ κ. Μ. Στεφανίδου, ὑφηγητοῦ τῆς ἱστορίας τῆς χημείας. Πραγματεύεται περὶ τοῦ χριστιανικοῦ συμβολισμοῦ ἐφηρομένου εἰς τὴν φυσιογραφίαν.

Ἀμαρτωλά. Σύντομοι ἐντυπώσεις τῆς ζωῆς. «*Περικέτεια* ὅπως ἀναγράφεται ἐν τῷ προλόγῳ, μιτς ἀκορέστου καρδίας, καιρομένης ἐπάνω εἰς τὸ θυσιαστήριον τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν».

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1841

Μετοχικὸν κεφάλαιον δρ.	20,000,000
Ἀποθεματικὸν	175,000,000
Καταθέσεις	2,400,000,000

Ἐκδόσεις τραπεζικῶν γραμματίων.—Προεξοφλήσεις.—Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρηματογράφων καὶ ἐμπορευμάτων.—Δάνεια ἐνυπόθηκα.—Δάνεια πρὸς νομικά πρόσωπα καὶ γεωργοὺς.—Ἀγορὰ καὶ πώλησις συναλλάγματος. Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί.—Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ εἰς ἀνοικτὸν ἴσμιον.—Καταθέσεις ἔντοκοι. Ταμιευτήριον.—Ταμεῖον τίτλων πρὸς φύλαξιν.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

«*ΗΛΕΚΤΡΑ*,»

Θέζτρον Κεντρικὸν

Σειρὰ ἔργων μεγάλου ἐνδιαφέροντος.—

Πρωταγωνισταὶ διάσημοι.—

Ταινίαι νεώταται.

ΔΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Μέχρι Δοχμῶν 25.000
41)20)0 ἐπὶ τόκῳ 41)20)0

ἀπηλλαγμένον παντὸς φόρου

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ἐν γένει ἐπὶ τόκῳ 40)0, 50)0, 60)0

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

SALON IDEAL

2000 θέσεις—80 θεωρεῖα—Φωτισμὸς ἐκθαμβωτικός.—Πλήρης ἀνεσις.—9 ἔξοδοι.—Καρολιφέρ.—Ἀερισμὸς.—Ὁρχήστρα ἐξ 22 Βιενέζων ἀριστοτεχνῶν ὑπὸ τὸν κ. Μαγερχόφερ.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

«*ΠΑΝΘΕΟΝ*,»

Ὁδὸς Πανεπιστημίου

Καλλιτεχνικὴ διεύθυνσις Ἄλ. Τριανναφύλλου.

Ἔργα δραματικά, περιπετειώδη, μὲ τοὺς ἀστέρους τοῦ Ἀμερικανικοῦ θεάτρου.

Αἱ περιεργότεραι ταινίαι.—Κωμωδίαι τοῦ Σαρλώ.—Ὁρχήστρα πλήρης μὲ σολίστ τὸν βιολονίστην κ. Κούλαν.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΤΤΙΚΟΝ - ΣΠΛΕΝΤΙΤ

Τελεία ἐγκατάστασις φωτισμοῦ, θερμάνσεως, ἀερισμοῦ.

Ἀντιπροσωπεῖται κινηματογραφικῶν οἰκῶν.

ΕΡΓΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἐκλεκτὴ ὀρχήστρα.—Κατὰ Δευτέραν ἀλλαγὴ προγράμματος.